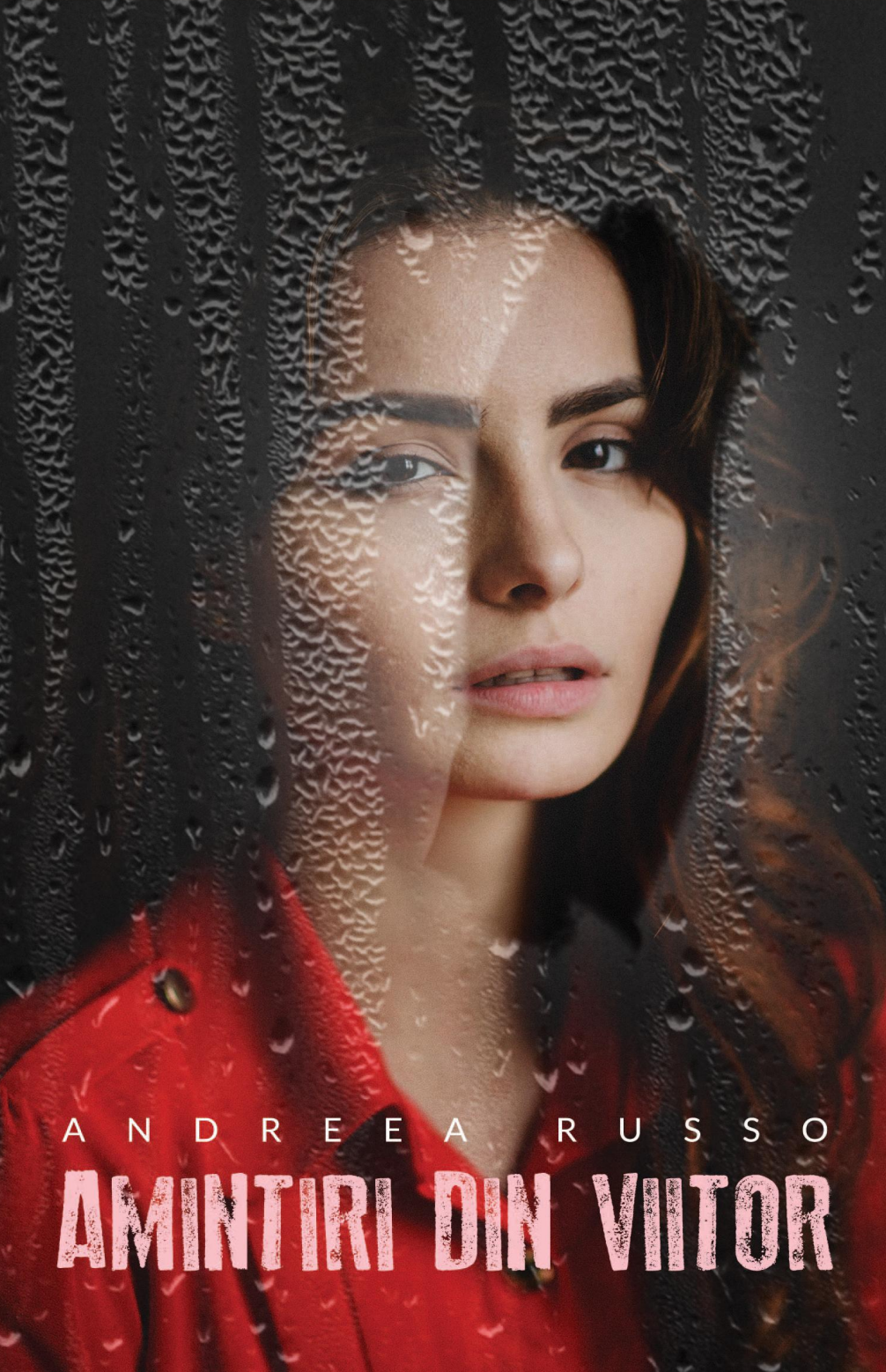
ANDREEA RUSSO
AMINTIRI DIN VIITOR

ANDREEA RUSSO

AMINTIRI DIN VIITOR

— Volumul 2 —

bestseller

Editor: Ion Bargan
Redactor: Lucia Țurcanu
Foto copertă: Alex Iordache
Design copertă: Ina Moroșanu
Tehnoredactare: Ina Moroșanu

© Andreea Russo
© Editura Bestseller

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții
Russo, Andreea.
Amintiri din viitor / Andreea Russo ; cop.: Alex Iordache, Ina Moroșanu. – Chișinău : Editura Bestseller, 2016 (Tipogr. „Bons Offices") – . – ISBN 978-9975-3093-6-3.
Vol. 2. – 2016. – 174 p. – ISBN 978-9975-3143-2-9.

821.135.1(478)-31
R 95

În memoria lui VladiMir Proca.
Mereu în amintirile mele.

SPECTACOL#1

Scena scăldată în întuneric părea infinită. Deodată, se ivește o rază de lumină, scoţând în evidență figura ștearsă a unui bărbat care stă la un colț de masă. În sală persistă tăcerea. Spectatorii așteaptă ce are să urmeze.

Urmează un sunet provocat de doi pumni în masă. Figura de pe scenă devine vie:

— Nu vreau să stau la masă. Nu vreau să mănânc porcăria asta.

Farfuria cade pe podea și se transformă în cioburi. E clar, urmează o scenă tensionată.

Din celălalt colț al mesei, din întuneric, se face auzit un glas calm și blând de bărbat:

— Stai pe loc.

— Stai tu, eu am obosit!

— Termină-ți porția, după care ești liber să faci ce dorești.

— Liber? Ha! Tu știi ce înseamnă libertate? Du-te dracului și dă-mi pace!

Dispare pata de lumină, iar când apare din nou, în mijlocul scenei se află doar un scaun întors către spectatori. Un timp, pe scenă nu se întâmplă nimic, un moment subtil, specific pentru viață. Deodată, se aud pași ce se apropie de scaun, bărbatul se așază și își duce mâinile la ochi, apoi le coboară să-și astupe gura, urmând un țipăt blocat între buze și mâini:

— Da, sunt un laș!

Cu această replică, bărbatul își începe dialogul cu spectatorii.

— Am renunțat la visul de a deveni pilot. Am renunțat la femeia pe care o iubeam. Am renunțat la mine și am acceptat un sistem. Ce

vă uitați cu milă? Priviți-mi viața. Ajungând la sfârșit, veți realiza că eu sunt reflectarea voastră... sau voi a mea... Naiba să înțeleagă cine pe cine.

Bărbatul se ridică, mută scaunul la un colț de scenă și se așază din nou. Privește actorii care intră în scenă, un tânăr și un bărbat în vârstă ce se acomodează pe două fotolii îndreptate unul spre celălalt.

— Ai decis?

— Ce să decid?

— Ai decis ce facultate vei urma?

— Păi, tu ai decis asta în locul meu, nu?

— Termină, țâncule, eu știu mai bine de ce ai tu nevoie!

— Deci tu crezi că juridica e ceea de ce am eu nevoie, corect?

— Corect.

— Îți scapă un amănunt foarte important, eu nu cred așa.

— Pe mine nu mă interesează ce crezi tu! Vei face cum zic eu, iar acum cară-te din ochii mei!

Bărbatul de pe scaun râde sarcastic.

— Ce ziceţi, vă este cunoscută scena? Recunosc, banalitate pură, banalitate adevărată. Îmi amintesc că am ieșit atunci nervos din biroul tatei, îmi ziceam în gând că voi aplica unde îmi doresc eu, că tatăl meu nu are cum să-mi dicteze viața, căci eu sunt deja matur. Da, eram matur în vorbe, nu și în fapte, pentru că peste patru luni mă aflam acolo unde și-a dorit el.

De după cortină se aud două voci care se ceartă:

— Nu-mi vine să cred că îmi zici asta atât de ușor, cică „tatăl meu e contra căsătoriei noastre din motiv că ești săracă". Tu te-ai auzit când ai zis asta?

— Eu nu am zis asta.

— Pe bune? Dar ce ai zis, spune-mi?

— Am zis că nu mă pot căsători cu tine.

— Iar motivul care e? Crezi că sunt incapabilă să înțeleg elementarul? Sigur, tatăl tău se consideră împăratul lumii, că el e cel mai bun, iar ceilalţi sunt răi. Ești un dobitoc, un

laș care nu-și poate șterge fundul fără tăticu. Vei duce o viață dictată de altcineva, tristă și posomorâtă. Du-te dracului, nu am de gând să fac parte din asemenea peisaj.

Bărbatul se ridică și începe să se miște pe scenă:

— Știți ce mi-a plăcut la femeia asta? M-a trimis acolo unde era sigură că voi ajunge, drept la dracu'. M-am însurat cu fiica acestuia. Cum s-ar zice, mergi în ospeție, dar te întorci cu cadou. E rândul meu să-mi joc scena, să nu-mi criticați dur absența.

Bărbatul rămâne în picioare, la spatele lui apare o femeie.

Cum e să dispari din propriul tău corp?
Dar din propria viață?

BIBLIOTECA DE LA MARGINE

Propun să mergem pe stradă și să urmărim protagonista, să o evidențiem din tabloul sumbru creat de trecători. O tânără studentă ce dansează invizibil la muzica difuzată de căștile albe, abia zărite printre părul ei de culoarea grâului.

Sfidează rutina zilnică și renunță la traseul obișnuit pentru a ajunge la biblioteca de la marginea orașului.

— Bună ziua, domnule Becker.

— Bună, Milena, iar nu mergi la universitate?

— Nu, am decis să îmi petrec toată ziua

aici, cu dumneavoastră. Îi zâmbește ca un copil care a pus ceva la cale.

— Să înțeleg că ai scris ceva nou.

— Da, dar am să vă arăt mai târziu. Vreau mai întâi să vă întreb dacă ați auzit cumva de o carte cu titlul *Amintiri din viitor*?

— Aud pentru prima oară, despre ce-i cartea?

— Sinceră să fiu, nu știu, pur și simplu în ultima perioadă mă gândesc la această carte.

— Poate te gândești să o scrii tu?

— Nu, nu pot să scriu o carte deja scrisă.

— De unde știi că e scrisă?

— Știu, în fine, e complicat să explic ce se întâmplă. Uitați-vă mai bine ce am scris eu. (Spectacolul #)

— Hm, e o operă de teatru?

— Probabil, citiți, iar eu mă duc să-mi aleg o carte.

Milena trece printre rafturile pline de cărți și se gândește ce să facă pentru a afla adevărul. Se întreabă cum poți să descoperi ceva ce nu există în limitele normalului, dar

care e atât de viu în lumea imposibilului.

— Nu ai ales nicio carte?

— Nu am fost aleasă de nicio carte.

— Vreau continuarea la ce ai scris.

— Și eu o vreau.

Zâmbesc ambii.

— Milena, el iar e aici.

— Da, l-am văzut. Nu mă deranjează.

— Nu te deranjează, dar te interesează.

— Nu acum. Am plecat.

Pleacă undeva în gânduri, și în acel gând i-a venit ideea de a se face brunetă. Avea nevoie de o schimbare, de fapt schimbarea avea nevoie de ea. Nu se mai recunoștea în oglindă, nu se mai recunoștea nici ca om. Milena dispăruse pur și simplu. Cum e să dispari din propriul tău corp? Dar din propria viață?

Nu e ușor să ascunzi frica în spatele curajului.

CARACTER

Mi-am ales o protagonistă cu caracter, misterioasă și îndrăzneață. E atât de prezentă aici și acum, de parcă trecutul și viitorul se tem de ea. Are răspunsuri și caută întrebări, căci răspunsul e gol fără întrebare.

Studentă la Academia de Teatru, o talentată actriță pe scena propriei vieți. Nu e ușor să ascunzi frica în spatele curajului.

— Pe unde ai umblat? Doamna Tamm e enervată rău.

— Am avut o urgență.

— Milena, despre ce urgență vorbești?

Spectacolul e în două zile, iar tu numeri păduchii de pe străzi.

— Da, îi număr, să-ți zic câți am descoperit azi?

— Taci și hai pe scenă.

— Nu vreau să joc în piesa asta prostească!

— Să-i zici asta doamnei Tamm.

— Și am să-i zic!

Martin se uită cum Milena se îndreaptă serioasă către doamna Tamm, spunând, inconștient, cu voce tare: „Fata asta nu e normală".

— Bună ziua, doamna Tamm.

— Cine a binevoit să apară?! Milena! Să înțeleg că vrei să-ți iei rămas-bun de la teatru?

— Înțelegeți corect.

— Poftim? de mirată ce e, doamna Tamm se ridică în picioare.

— Vreau să plec de la teatru.

— Pe ultima sută de metri, vrei să pleci de la teatru?!

— Da, am zis ceva ieșit din comun?

— Ai zis. Fată proastă! Cum îndrăznești să-mi vii cu două zile înainte de spectacol cu asemenea replici?!

— Îndrăznesc! E viața mea și eu decid ce să fac cu ea. Și în cazul în care vreau să mă arunc sub tren, mă arunc!

— Nu, vei rămâne și vei juca în spectacol, iar după, fii bună și dispari din ochii mei.

— Nu vreau.

— Nu e cum vrei tu.

— E cum vreau eu! Și am să demonstrez asta.

Se întoarce și pleacă. Scenă tipică pentru protagonista mea.

Martin o vede și o oprește:

— Milena, nu fă prostii, te rog, gândește-te bine înainte de a lua o decizie.

— M-am gândit, crede-mă, m-am gândit bine. Nu mai vreau să fiu Milena, nu mai vreau să arăt, să trăiesc ca Milena, sunt de fapt alt om, mă simt alt om. Teatrul nu mai este pentru mine. Până acum am răbdat totul, am răbdat și am muncit, am răbdat-o pe doamna

Tamm, ba mai mult, mi-a fost frică de ea, însă totul s-a schimbat. Știi, e minunat când pleci atunci când simți că nu mai e locul tău. Prea mulți oameni rămân doar din motiv că trebuie, din motiv că lumea ar zice că fac o prostie dacă pleacă. Martin, nu mă consider o proastă la momentul de față.

— Ai muncit prea mult, ca să renunți la ultimul pas.

— Dacă în schimbul acestui ultim pas obțin împlinire, atunci sunt gata să renunț.

— Fie, ești fată mare, știi mai bine.

Milena îi zâmbește delicat.

— Dar ce urmează să faci? Te-ai gândit?

— Da, urmează să mă fac brunetă.

Doare când îți amintești că ai fost abandonat, dar doare
și mai tare atunci când nu știi ce ai abandonat:
un om, o povară, o viață sau pe tine însuți.

X

Din mulțimea de oameni o zăresc, toată în negru, sigură și puternică, da, anume putere văd în ea. Indiferentă față de privirile care o mănâncă, față de mine, trece pe alături și se îndreaptă spre casă.

Locuiește la al cincilea etaj, singură, alte detalii nu adaug, însă nu pot să nu descriu corpul ei aruncat și uitat pe pat, privirea ei îndreptată pe tavan. Admiră păsările din hârtie albă atârnate de acesta. Se ridică și scoate din buzunar o nouă pasăre, se forțează pentru a o atârna.

Milena deschide ușa și apare el. Până nu am început descrierea lui, recunosc că nutresc cea mai sinceră ură față de acest personaj episodic, îl voi numi X.

Fie, nici nu îl descriu, trec la dialog:

— Ha, tu erai, intră.

— Salutare și ție Milena.

— Ce vrei?

— Poftim? Ce vreau? Nu-ți pare..

— Nu-mi pare!

— Într-o bună zi ai să mă scoți de pe fix, și atunci..

— Și atunci ce? Mm? Ne vom despărți?

— Da.

— Eu vreau azi să mă despart.

— Femeie, ce apucături ai și tu la ora asta?

— X, doresc să încheiem relația, ce nu e clar aici?

— Nu, nu e clar ce s-a întâmplat de te-ai schimbat atât de mult. De când ai revenit ești pur și simplu alt om, ai abandonat teatrul, prietenii, și pe mine, deja.

— Ai dreptate, am devenit un alt om, iar în

viața acestui om nou tu nu mai ai ce căuta.

— Sigur, înțeleg, ce să caut acolo unde eram ani de zile așteptat, căutat și iubit? Am construit această relație împreună, iar tu dai așa simplu cu piciorul?

— Da, dau, din motiv că atunci când am început să construim ceva împreună, ambii eram conștienți de faptul că acel ceva are să dispară odată cu dispariția unuia dintre noi doi. Atunci fiecare în parte și-a asumat riscul, deci să nu ne aprofundăm în ideea cu cine e vinovatul.

— Am înțeles. Accept.

X s-a întors și a plecat. Părea că este indiferent, dar nimeni de fapt nu știe ce se întâmplă cu adevărat în interiorul unui om. Eu nu știam ce se întâmplă în interiorul Milenei, ea nu știa ce se întâmplă în interiorul lui, el, asemeni mie, nu era la curent cu ce simte ea, iar ei doi nu știau că eu exist.

Mereu am fost de părerea că cel mai mult suferă cel care părăsește, anume cel care dă cu piciorul nu în partener, dar în sine. E

mai ușor să fii o victimă, de regulă victima găsește pretutindeni consolare, iar vinovatul, pe lângă faptul că e judecat de toți, se mai judecă și el pe deasupra. Da, roade mândria la amintirea faptului că ai fost abandonat, dar mai mult doare atunci când nu știi ce ai abandonat: un om, o povară, o viață sau pe tine însuți.

După ce X a plecat Milena s-a întins pe pat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă patru ani de relație nici nu au existat. Atunci a înțeles că într-adevăr te poți trezi într-o dimineață fără urmă de sentimente. Cine e vinovatul? Cum să se condamne pentru faptul că nu simte nimic? Pentru faptul că nu dorește să regrete, să plângă un sfârșit de relație?

Păsări albe de hârtie îi atârnă deasupra capului, închide ochii pentru a-și imagina că este una din ele. Un alb blocat într-o formă. Un suflet blocat într-un alb. A început să plângă în hohote, de milă, de faptul că nu simte nimic, de faptul că Milena nu mai este.

Pentru a trece mai departe, e nevoie să
păşeşti peste ceea ce realmente te face nefericit şi slab.

PRIMUL DIALOG

— Bună ziua, domnule Becker.

— Bună, Milena. Totul e în regulă?

— Da.

— A trecut X pe aici, mi-a povestit ce s-a întâmplat recent.

— Intuiam că anume aşa va face.

— În una are el dreptate, într-adevăr te-ai schimbat, distrugi totul.

— Oare de ce credeţi că îmi distrug viaţa? Poate că eu mi-o construiesc? De multe ori, atunci când vrei să construieşti ceva nou, e nevoie să te speli de tot ce-i vechi, de acea povară. Nimeni nu zice să arunci trecutul la

coșul de gunoi, dar e evident faptul că pentru a trece mai departe e nevoie să pășești peste ceea ce realmente te face nefericit și slab.

— Mi-ai amintit de o persoană.

— Îmi povestiți?

— Era genul de femeie pe care o admiri de la depărtare. Un foc care încălzește privirea, dar îți e frică să te apropii, pentru că ai putea să arzi. Frumos suflet. S-a întipărit în memoria mea puterea ei de a te ridica atunci când îngenunchezi moral, te învăța să mergi din nou, oferindu-ți sprijin, după care se grăbea să sară în ajutor altora. Dar, brusc, a devenit un alt om. Atunci eram prea tânăr pentru a înțelege că schimbarea nu se produce niciodată brusc, aceasta presupune un proces îndelungat, în urma căruia sau se construiește ceva, sau se distruge. Purta o durere interioară care, la un moment dat, a tras-o în jos, atunci nimeni nu i-a sărit în ajutor, nici chiar eu. A ars și ea, într-un final.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a sinucis.

— V-ați simțit vinovat?

— Încă mă mai simt vinovat.

S-a așternut tăcerea.

— Milena, mă tem pentru tine.

— Nu e cazul, eu mă schimb pentru a construi. Apropo, el nu e aici?

— Cum să nu, este, uite că te urmărește.

Milena a întors capul și m-a văzut. Apoi s-a apropiat:

— Salut.

— Salut.

A dat scaunul la o parte pentru a se așeza.

— Eu...

— Pe mine nu mă interesează de ce mă urmărești.

— Bine. Atunci...

— Nici nu vreau să clarific trecutul.

— Dar de...

— De unde știu? Ghici.

Nu-mi venea să cred. Aveam impresia că știe, însă îmi lipsea curajul să fiu eu cel care rostește adevărul:

— Mir, totul s-a schimbat, totalmente.

Adevărul e că nu te poți forța să îndrăgești ceea ce îți e străin, căci ne îndrăgostim de noi, de oamenii care seamănă cu noi, de tot ce ne caracterizează.

SPECTACOL#2

— Ești bărbat sau ce ești?

Tăceam. Consider că e cel mai elocvent răspuns la o asemenea întrebare stupidă.

— Ia, vezi că îți cunoști bine poziția? Atunci când eu vorbesc tu taci și asculți!

— Femeie, nu mă impune să fac păcate.

— Ești în stare să faci ceva? Hai, nu aerisi cuvintele fără rost.

Din nou am ales să tac. Alegerea, până la urmă, devine o deprindere. Am tăcut în primul an, în al cincilea, în al cincisprezecelea. Ocupația ei preferată era să se joace cu nervii mei, iar eu îi permiteam,

într-atât de absent de la propria viață am fost, încât am permis să fiu utilizat drept decor. Eram prieten cu oameni-decor, întâlneam oameni-decor, eram prezent la înmormântarea oamenilor-decor. Noi suntem mai mulți decât se crede, decât ar trebui.

Îmi amintesc de promisiunea pe care mi-am făcut-o odată cu atingerea majoratului, și anume cea de a deveni o personalitate demnă de admirație. Ha, admirată de coada câinelui! Da, mă plâng de prostie, nu de soartă, oameni, circumstanțe, dar anume de prostia de care am dat dovadă pe parcursul întregii mele vieți. Când am decis să urmez porunca tatălui, credeam că, cu timpul, voi îndrăgi acea profesie, că poate greșesc, că poate nu conștientizez de ce anume am eu nevoie. La fel credeam și atunci când m-am însurat fără sentimente. Doamne, ce stupiditate, adevărul e că nu te poți forța să îndrăgești ceea ce îți e străin, căci ne îndrăgostim de noi, de oamenii care

seamănă cu noi, de tot ce ne caracterizează. Iar timpul? Ce rămâne cu timpul care eșuează în golul creat de aceste decizii? Nimic, pur și simplu dispare, iar odată cu el dispărem și noi.

— De ce le zici asta? se aude vocea de la celălalt capăt de masă.

— Sper ca ei să nu îmi repete pașii greșiți sau să își schimbe traiectoria cât nu e târziu.

— N-au să te asculte, ei cred că joci teatru, că ăsta e scenariul.

— Dar eu nu joc.

— Dar ei nu știu.

— Și ce să fac în asemenea caz?

— Demonstrează-le că trăiești.

— Să demonstrez că trăiesc?

— Da.

— Cum pot demonstra că trăiesc? Nu înțeleg.

— Gândește-te. A gândi face parte din viață.

Trecutul rar când te lasă în pace, acestuia îi place să revină în cel mai neașteptat mod și timp, demonstrând că el e cel care hotărăște când are să plece.

JURNALUL DIN VIITOR

Când mor oamenii? Atunci când îi pui în groapă sau atunci când îi ștergi din memorie? Amelia l-a îngropat pe Mir de viu, după înmormântarea acestuia. Haos? Probabil, dar cum e să afli că omul pe care l-ai iubit și l-ai înmormântat e viu?

O scrisoare bizară apărută la cinci luni după înmormântare a schimbat multe. În primul rând, sentimentul divin de dragoste s-a transformat într-o detestare nemărginită, căci adevărul e în stare să distrugă.

Să fugi în suferință atâția ani pentru a apăra de durere persoana dragă, după care

să dezvălui totul, să îl lovești în cap cu acea durere, cine mai face așa? Cine altul decât Mir.

Amelia nu a citit Jurnalul ei din viitor, ea conștientiza cât de periculos e viitorul când e cunoscut, avea multe neclarități, își dorea să vorbească cu Mir, însă durerea care s-a năpustit peste ea s-a transformat într-un zid de ură. Ea a decis să lase trecutul în trecut, pur și simplu să meargă mai departe, chiar dacă acest mai departe înseamnă o viață nouă, începută de la zero. A abandonat casa, familia, prietenii, facultatea, chiar și numele. Nu mai era Amelia, era Milena, locuia în altă țară, vorbea altă limbă, era împreună cu alt om, dar trecutul rar când te lasă în pace, acestuia îi place să revină în cel mai neașteptat mod și timp, demonstrând că el e cel care hotărăște când are să plece.

Ce nu s-a luat în calcul? Până la urmă, omul e cel care decide dacă să deschidă ușa trecutului sau să i-o trântească în nas. Milena nu-și dorea să devină din nou Amelia,

plus că atâtea lucruri s-au schimbat, totul era diferit, amintirile din trecut îi dispăruseră, iar în schimbul acestora apăruse amintiri din viitor.

V-ați uitat vreodată la umbra mâinilor voastre? La cele zece degete ce se mișcă în armonie. Oare dacă ar fi în total opt, nouă, unsprezece sau douăsprezece, ar mai fi armonie? Consider că dacă m-aș naște cu opt degete și niciodată nu aș vedea un om cu zece degete, m-aș considera om normal. În sensul că normalul e o categorie în care intră toți și dacă ceva anormal e caracteristic pentru 99% din populație, atunci acest anormal instantaneu devine normal. Oricât aș lupta să demonstrez că sunt normal, atâta timp cât fac parte din acel 1%, nu are niciun sens. Singura scăpare e să intru în cele 99%.

Nimeni nu pleacă fără permisiunea noastră,
o plecare înseamnă o absență, iar o absență fizică
niciodată nu poate fi numită plecare,
pleacă doar cel care absentează din suflet.

APĂRARE DE ADEVĂR

— Amelia, știu că totul s-a schimbat, dar vreau foarte mult să discutăm.

— Mă numesc Milena. Mir a decedat, Amelia a dispărut, iar noi doi nu avem ce discuta.

— Uite, stai, permite-mi să îți explic. Totul în lume are o explicație.

— Eu nu am nevoie de explicații, chiar nu înțelegi?

— Nu fi încăpățânată și ai răbdare să asculți un mesaj până la capăt.

— Să-ți asculte oglinda minciunile, cară-te din ochii mei.

— Minciuni? Tu știi viitorul, tu știi

adevărul și știi că vom fi împreună, pentru ce să complicăm lucrurile?

— De unde ai luat că știu viitorul, eu nu am citit Jurnalul din viitor.

— Nici nu trebuia să citești. Nu eu l-am scris, adică l-am scris eu dar nu eu ți l-am transmis, niciodată nu era să fac una ca asta. Nici jurnalele mele nu ți le-am dat, mereu am avut drept scop să te apăr de acest adevăr. Doar știi, știm ambii ce se întâmplă.

— Dacă vrei să mă protejezi, dispari.

— Nu pot.

— Nu vrei.

— Da, și asta, dar chiar nu mai pot să fug de tine, pentru că asta ar însemna să fug de mine, iar eu am obosit să tot fug, să mă tot sinucid zilnic. Vreau să fim împreună, vreau să clarificăm totul și să ne mai dăm o șansă.

— Imposibil, uită.

— Totul în lume e posibil, refuz să accept altă idee.

— Refuză cât încape în tine. Milena se ridică și pleacă.

— Nu, nu pleca.

Atât de des îi rugăm pe oameni să nu plece, cerșim milă, dar mereu uităm ceva important, faptul că nimeni nu pleacă fără permisiunea noastră, o plecare înseamnă o absență, iar o absență fizică niciodată nu poate fi numită plecare, pleacă doar cel care absentează din suflet.

Mir se ridică și merge din urma ei, ca întotdeauna, își urmărește protagonista. Urmărește dorința de a repara totul și de a aduce trecutul la viață, în prezent.

Unele persoane consideră
că au dreptul să reapară în viața noastră,
deși, teoretic, au dreptul să mai dispară o dată.

DUPĂ MOARTE E VIAȚĂ

Ai plâns, ai simțit durere, ai suportat golul provocat de dispariția unui om, ai căutat sens în a continua traseul vieții, ai văzut cum sicriul s-a înecat în pământ, ai aflat că el e viu. Hm, frumoasă istorie, nici nu știi dacă să plângi de bucurie sau să râzi de prostie. Un om care dispare benevol, mai bine zis, moare, fix așa și apare, mai exact, învie.

Unele persoane sunt foarte amuzante. Ele consideră că au dreptul să reapară în viața noastră, deși, teoretic, au dreptul să mai dispară o dată.

Pentru a face mai clară toată această istorie, am să vă povestesc viața Ameliei de la apariția scrisorii în care Mir declara că e viu, până la momentul în care cei doi se reîntâlnesc. Trebuie să vă povestesc trei ani și jumătate din viața Ameliei, nu vreau să mă grăbesc, voi scrie totul în detalii. De ce? Pentru că în aceste detalii se ascund toate răspunsurile.

Citind scrisoarea, Amelia se prăbuși la pământ. Simțea bucurie și ură.

— Doamne, Amelia, ce s-a întâmplat? Ridică-te.

— Sandra, te rog, lasă-mă.

— Ce e în scrisoare? Sandra ia să citească ce era scris. Cine a scris asta? Mir?! E viu?!

— Da, el. E viu. Amelia s-a ridicat de parcă nu se întâmplase nimic, nu-i plăcea să se arate slabă de fire, nu o caracteriza.

— Și acum ce veți face?

— Nimic, ce ar trebui să facem?

— Nu știu, să vă vedeți, să clarificați.

— Sandra, eu nu am ce să clarific, el e mort pentru mine.

— Ce vorbești aiureli, trebuie să te bucuri.

— Să mă bucur?! Pe bune?! Mai întâi a dat cu piatra în mine să plec, am plecat, a plecat și el în lumea mare, apoi a revenit să fim prieteni, după care a murit, după care am aflat că mă iubea, că a fost un om diferit de toți, că tot ce a făcut a fost ca să mă apere de durere. Dar oare un om care își dorea să mă apere de durere avea să îmi dezvăluie totul? A fugit de mine pentru a mă apăra, apoi, în mod conștient, m-a distrus? Acum aflu că e viu? Să mă bucur? Să mă bucur că e un prost? Asta se numește bătaie de joc, să se ducă dracului cu tot cu amintirile lui din viitor.

— Dar trebuie să fie o explicație. Sunt sigură.

— Pe mine nu mă încălzesc explicațiile lui, am pus punct și merg mai departe.

— El te va căuta.

— Nu mă va găsi, eu plec, de mult îmi pusesem în gând.

— Pleci? Unde pleci?

— Nu contează unde, contează că plec,

pentru că am nevoie de o plecare.

— Amelia, nu merită să pleci din cauza lui.

— Eu plec din cauza mea, nu din cauza lui. Probabil că da, fug de mine, dar dacă doar așa voi deveni fericită, atunci sunt gata să fac acest pas.

— Cu carnetul ce faci? E scris că e Jurnalul tău din viitor.

— Îl voi arde. Viitorul are timpul și locul lui.

Noi înșine hotărâm dacă decizia
a fost luată corect sau greșit.

UN TREN ȘI TREI COPACI

Vă place să faceți bagaje? Să călătoriți? Să fugiți de monotonie și să alergați spre noi orizonturi? Să vă ascundeți de persoana voastră printre străini, pentru a reveni un alt om, de parcă acei străini v-au remodelat personalitatea?

Amelia își făcea bagajele, însă nu le făcea pentru o eventuală călătorie, dar pentru un început, acel început despre care a scris mult, dar abia acum s-a decis să îl înceapă. Nu se gândea dacă nu cumva face un pas greșit. Nu avea niciun rost. Urma doar să îl execute și să înțeleagă dacă a luat decizia corectă, dar, să

fim serioși, noi înșine hotărâm dacă decizia a fost luată corect sau nu.

Între timp, intră Sandra în odaie:

— Amelia, a venit Mark, cum fac?

— Permite-i să intre.

Se aude cum Mark urcă treptele, Amelia ignoră conștient aceste sunete și își împachetează cu calm lucrurile.

— Unde pleci?

— Salut și ție, Mark. Amelia își îndreaptă spatele și îi zâmbește.

— Da, scuze, te salut. Deci unde pleci?

— Undeva în lume.

— Puteai să-mi zici de la bun început că nu vrei să-mi spui.

— Păi, cam asta am și făcut. Își zâmbesc ambii, nu e ușor să eviți o relație dintre doi oameni, mai ales când tu ești unul dintre cei doi.

— Pe mult timp?

— Mark, nu mai revin.

— Credeam că pleci pentru a te întoarce.

— Credeai sau sperai?

— Speram.

Amelia se apropie de Mark și îl îmbrățișează, șoptindu-i la ureche:

— Alungă-mă din sufletul tău, dacă nu mă poți lăsa să plec.

Se privesc în ochi, după care Amelia se apucă iar de împachetat bagaje.

— Dacă ai nevoie de ajutor, să mă anunți.

— Da, vreau să te rog ceva.

— Ce anume?

— Să nu-i zici lui Mir nimic despre mine, absolut nimic, nici despre această discuție.

Mark o privește uluit.

— Dar, Amelia, Mir a murit, ce-i cu tine?

— Mir e viu, în curând îți va pune întrebări legate de mine, dar te rog să nu-i zici nimic.

— Stai, stai că nu înțeleg nimic.

— Ce nu înțelegi? Mir și-a înscenat moartea, de fapt e viu.

— Dar de unde știi? Mark se așază pe o margine de pat.

— Mi-a transmis o scrisoare, privește.

— Ei bine, dar nu te-ai gândit că scrisoarea a fost trimisă înainte ca el să moară? Că doar am fost prezenți cu toții la înmormântare.

— L-ai văzut în sicriu? Eu nu am văzut nimic, sicriul era gol.

— Păi da, era gol, doar știi că din avion nu a rămas nimic, toți cei de la bord au fost îngropați în sicrie goale.

— Mark, Mir e viu, vrei, crede, nu vrei, nu crede.

— Deci să nu îi zic că ți-ai schimbat numele?

— Nu, absolut nimic.

— Stai, tu știai că eu cunosc asemenea detalii?

— Păi, era logic. Mă așteptam să fi aflat totul.

— De ce Milena?

— Îmi place. Consider că mă caracterizează, nu?

— Nu, nu numele te caracterizează pe tine, ci tu caracterizezi un nume, iar acesta

este Amelia, nu Milena.

— Fie. În câteva ore iau trenul, mă conduci?

— Nu cred că e o decizie bună, scutește-mă de priveliștea plecării tale.

— Bine, te scutesc, râde Amelia.

Gara mirosea a emoție. Locul în care oamenii vin și pleacă, locul în care oamenii întâmpină persoanele dragi sau le urează un drum bun. Amelia nu dorea să fie petrecută, nu dorea să i se facă inima grea văzându-și prietenii triști, nu dorea să simtă acea emoție de durere cu cei dragi. A urcat în tren și privea peste geam. Trenul încă nu pornea, aștepta cu nerăbdare pornirea acestuia, căci cu cât mai degrabă se mișcau din loc, cu atât mai repede avea să se îndepărteze de trecutul său. Privea peste geam, trenul se mișca, a numărat un copac, al doilea, al treilea... deja e Milena.

Probabil, dragostea față de vis nu e eternă.

STEAUA NEAGRĂ

Când era mică, Amelia mereu avea părul împletit în cosițe, îi plăcea când o împletea mama. Atâta timp cât mama îi împletea părul, Amelia îi povestea o istorioară din viitor.

— Mamă, azi despre ce vrei să îți povestesc?

— Despre visul ei, scumpa mea.

— Visul ei? Cred că visul ei e să devină actriță.

— Nu va deveni?

— Nu.

— De ce crezi asta?

— Mamă, sunt doar niște presupuneri, nu am de unde să știu viitorul.

— Păi, bine, și de ce ai asemenea presupuneri triste?

— Nu știu, nu cred că voi juca, am impresia că drumul meu constă în altceva.

— În ce anume?

— În a scrie cărți.

— Frumos, totuși te sfătui să mergi spre visul tău.

— Într-o zi, o tânără domnișoară va merge în tren și va privi peste geam, va număra copacii și se va gândi la faptul că urmează să joace pe scenă. Ea va ști că această plăcere are să dureze puțin, motiv pentru care își dorea să savureze din plin puținul.

— Dar de ce va dura puțin?

— Nu știu. Probabil, dragostea față de vis nu e eternă.

— Dar ea va fi împlinită după această alegere?

— Da.

— Atunci e bine, asta contează.

— Știi, mamă, ea îmi amintește de o stea neagră.

— Stea neagră?

— Da, o stea care se stinge de bunăvoie și totodată lucește înăuntrul ei de fericire.

Amelia se privea în oglindă, avea două cosițe împletite, legate cu dantelă. S-a dus rapid să aștearnă istorioara pe hârtie, apoi din acea foaie a modelat o pasăre. Peste câteva minute, copila se întindea spre pod, urcată pe scaun, și atârnă de pod încă o pasăre din hârtie albă.

AL CINCILEA ETAJ

La al câtelea etaj reîncepe viața? Milena s-a mutat într-un apartament de la etajul cinci. Pereții goi o încântau, vizualiza cum vor arăta în curând, se gândea că vrea un pat mare, alb, cu așternuturi pastelate și multe pernuțe, își mai dorea și o oglindă mare, simplă, cu ramă din lemn vopsit în alb și înfrumusețată cu beculețe mici. Pereții să fie împodobiți cu fotografii și etajere pe care cărțile își vor găsi locul potrivit. Milena ridică capul spre pod, acesta era gol, un pod golit de păsări însemna pentru ea un cer golit de păsări. Și-a amintit

de anii copilăriei, un obicei din trecut, preluat în viața ei nouă, i se părea ceva inedit, căci nimic mai nou decât un trecut căruia i se mai dă o șansă.

Fusese acceptată la academia de teatru, chiar din prima zi îl întâlnise pe Martin pe culoarul academiei:

— Mă scuzați, Milena îl opri pe primul trecător, ați putea să mă ajutați?

— Da, sigur.

— Unde se află sala numărul 11? Din păcate nu o găsesc.

— E cu un etaj mai sus, merg și eu acolo. Martin mă cheamă. Acesta îi întinde mâna.

— Milena.

— Frumos nume aveți, domnișoară.

— Vă mulțumesc mult. Sunteți student?

— Eu? Nu, sunt, să zicem, fac de toate în acest „teatru". Joc, ajut profesorii, fac make-up și decorații, uneori mai și învăț.

— Interesant.

— Tu nu arăți a tânără de 18 ani.

— De fapt nici nu am 18, am 21.

— Cam târziu ai decis să devii studentă?

— Da, cam așa...

— Am glumit, aici sunt studenți și de 26 de ani, nu contează vârsta, contează dorința. Bine, iată am și ajuns, încântat de cunoștință.

— Asemenea, îi zâmbește Milena.

Trecuse ceva timp, Milena își amenajase apartamentul după placul ei, își făcuse prieteni noi, petrecea mult timp cu Martin, plus la toate, descoperise o bibliotecă impresionantă, unde îl cunoscuse pe domnul Becker. Era fericită, zâmbea foarte mult, explora cu ardoare un nou oraș și o nouă viață, adăuga pe pod câte o pasăre în fiecare zi, dar se gândea la el, la faptul că oriunde ar fugi, nu are cum să scape de propriile gânduri și amintiri. Cam pe atunci apăruse și prima scrisoare, de parcă cel care i-a transmis-o știa ce sentimente se ascund în sufletul Milenei.

„Salut, deja Milena,

Știi că nu sunt cel mai romantic om, probabil ți-am mai zis-o. Nici nu-mi place

să scriu mult despre ce simt și cum simt. Peste patru ani ne vom revedea. Tu mă vei aștepta, iar eu voi reveni. Nu îți zic data, o cunoști.”

Nu cred că avea să mă observe
dacă nu aș fi ignorat-o.

DIN NOU X

— Bună dimineața! Odată cu intrarea Milenei în bibliotecă parcă apăruse soarele la miez de noapte.

— Bună, Milena, ai citit cartea?

— Da, am citit-o, dar cred că nu i-am plăcut, pentru că nici ea nu m-a plăcut.

— Deci nu ești tu cititorul ei, atunci du-te să fii aleasă de o carte nouă.

Milena i-a zâmbit și a plecat printre rafturi, pentru a fi aleasă de o anumită carte, dar fusese aleasă de un om. Atunci, pentru întâia oară, X o văzu pe Milena.

— Domnule Becker, cine e acea domni-

șoara, arată el spre Milena.

— Hm, Milena. Ți-a plăcut? îl întreabă cu zâmbetul pe buze domnul Becker.

— Posibil, răspunde Darius ascunzându-și privirea.

După acea zi, Darius o vedea destul de des pe Milena, dar Milena nici nu știa de existența lui, ea venea o dată la două zile pentru o nouă carte, vorbea cu domnul Becker și pleca.

— Băiete, de ce nu te apropii de ea, sau aștepți să se mărite? l-a întrebat domnul Becker pe Darius.

— Aștept ea să mă vadă.

— Păi cu atâta așteptare cred că te va vedea în rai.

— Contează că mă va vedea.

A doua seară, Milena a fost invitată de niște prieteni în oraș, printre ei era și Darius.

— Hey, Marius, cum a fost în Norvegia? întreabă Milena.

— Bine, îți povestesc detaliile după, uite, acesta este Darius, faceți cunoștință.

— Încântată de cunoștință.

— Asemenea, îi răspunde Darius, apoi se apropie de alți cunoscuți ai săi.

Deși au petrecut seara în aceeași companie, nu și-au vorbit. Darius nici nu întorcea capul spre Milena, din contra, se părea că o ignoră în mod inconștient, de parcă ar fi fost doar o umbră trecătoare ce s-a oprit să urmărească niște străini. În fond, Milena nu se simțea umilită, dar e clar că nimănui nu îi este pe plac o asemenea atitudine. Fata se scuză că are o urgență și plecă. Era de părerea că va primi mai multă plăcere de la un ceai și o carte bună, decât să suporte compania unui individ arogant.

În câteva zile, Milena iar a intrat în bibliotecă cu zâmbetul pe față, dar zâmbetul a dat bir cu fugiții îndată ce l-a văzut pe Darius. În gândul ei a răsunat o întrebare: „Ce caută această maimuță arogantă aici?" A decis să facă așa cum a făcut și el, și anume să îl ignore.

— Bună ziua, domnule Becker, am adus cartea, poftim.

— Bună, Milena, ți-a plăcut?

— Da, mult.

— Mă bucur.

Între timp, s-a apropiat Darius de ei.

— Bună, Milena.

— Bună, ne cunoaștem? întreabă Milena nedumerită, totuși studia actoria.

— Da, Marius ne-a făcut cunoștință.

— Probabil, nu țin minte. Numai bine. Fata se întoarce cu spatele și pleacă printre rafturi.

Domnul Becker, prezent la această discuție, intervine:

— Se pare că ai călcat strâmb, Darius.

— Da, înțeleg ce am făcut, de fapt o ignoram, nu cred că era să mă observe dacă nu aș fi ignorat-o.

— Bine, te-a observat, mai departe ce faci? Se pare că nu are dorința să discute cu tine.

— O rezolv și pe asta, dați-mi, vă rog, cartea pe care a înapoiat-o ea azi.

Domnul Becker îi întinde cartea:

— Succese, băiete.
— Mulțumesc, o zi bună!

GHEAȚA SE TOPEȘTE

— Alo, Milena, am o rugăminte.

— Da, Martin, te ascult.

— Vino la cinematograf, am două bilete și cel cu care trebuia să ies nu poate veni.

— Știi că nu-mi plac filmele, invită pe altcineva!

— Te aștept.

Apelul s-a întrerupt, iar Milena fu nevoită să meargă. Îi displăceau asemenea situații și oamenii care te impun să trăiești ceea ce nu vrei. Mergea pe stradă spre cinematograf și pur și simplu exploda de furie, nu înțelegea de ce continuă se meargă, dar o făcea. Ajunsă

la destinație, îl căută cu privirea pe Martin, din spate auzi o voce, se întoarse, nu era Martin, era Darius.

— Tu ce cauți aici? se năpustește cu o voce ridicată Milena.

— Te așteptam pe tine.

— Poftim? Deci să înțeleg că prin intermediul lui Martin m-ai adus aici, da?

— Așa e.

— Ei bine, maimuță arogantă ce ești tu, ai început să mă deranjezi tare de tot, nu îmi plac oamenii al căror creier miroase a prostie. Oare chiar nu-ți e clar că nu am ochi să te văd? Ești un laș care nu are curajul să se apropie, să vorbească. Te ascunzi în spatele altor oameni și încă mai speri ca eu să-ți dedic timp? Scuze, dar îmi respect viața și timpul consacrat pentru a mi-o trăi, deci du-te dracului!

— Îți respect și îți accept decizia, o seară bună. Darius se întoarce și pleacă.

Milena nu s-a așteptat la asemenea răspuns, dar nu putea nega faptul că într-un

mod oarecare a cucerit-o acest gest, se simțea vinovată, a zis mai multe decât a trebuit, nu voia să motiveze totul prin lipsa dispoziției, conștientiza că e un argument cam banal și stupid.

Nu îl mai vedea pe Darius la bibliotecă, Martin nu făcea nicio aluzie, iar prietenii lor comuni se făceau că nu știu nimic. Milena conștientiza că de fapt ea și Darius au ajuns subiect de discuție, că o bună parte realizează că între ei doi s-a întâmplat ceva, Darius prea și-a afișat interesul pentru ea, după care s-a resemnat într-un mod străin pentru firea lui.

Într-o bună zi, Milena s-a decis să-l întrebe pe Martin:

— Ce e cu Darius?

— De ce întrebi? Te simți vinovată?

— De ce ar trebui să mă simt vinovată?

— Păi, eu de unde să știu? Voi știți mai bine ce s-a întâmplat, însă eu niciodată nu l-am văzut pe Darius într-atât de tăcut.

— Deci el nu ți-a povestit?

— Nu, absolut nimic, dar ce i-ai zis?

— Că e prost, ceva de creierul lui și, plus la toate, l-am numit maimuță.

— Doamne, ce ți-a făcut?

— Pur și simplu nu eram în apele mele, și m-a deranjat faptul că te implică pe tine.

— Stai că nu ai înțeles, erau trei bilete, trebuia să mergem eu, Darius și Aneta, dar Aneta nu a putut, iar după ce te sunasem pe tine a intervenit o urgență. Nu a fost ceva pus la cale.

— Și eu acum ce mă fac?

— Dar tu mare deșteaptă mai ești să-i sari omului în cap fără a clarifica mai întâi situația.

— Nu am nevoie de morală, ci de un sfat.

— Păi, sună-l, invită-l la un ceai, te descurci tu.

— Mai bine m-aș descurca cu ideile tale geniale despre film, doar știi că nu-mi place să merg la cinema.

— Nu-mi miorlăi, uite numărul lui, sună-l.

— Îl voi suna eu mai încolo.

Milena s-a ținut de cuvânt. L-a sunat și a clarificat totul, dar această istorie aparține altui capitol.

Vieții trebuie să îi demonstrezi că ești în viață.

SPECTACOL#3

Rămas din nou singur pe scenă, refuză să se mai așeze pe scaun. Merge dintr-un colț al scenei în altul și vorbește singur. „Să demonstrez că trăiesc", „să demonstrez că trăiesc", repetă în continuu această frază, apoi se întoarce brusc spre spectatori, de parcă acum și-a amintit de existența lor: „Voi ce ziceți, cum aș putea eu să demonstrez că trăiesc? Credeți că e posibil?". Îi răspunde tăcerea.

Bărbatul se așază direct pe podea, privește în continuare spre spectatori și își începe monologul.

„Să începem de la esență, pentru a demonstra ceva, întâi de toate e nevoie să înțelegi ce e viața. Viața ce e? Pot să zic că viața e această scenă? Sau poate că viața sunteți voi?" Îi răspunde din nou tăcerea.

„De ce tăceți? Viața e o tăcere? Vai, dar câtă profunzime, «viață», «tăcere». În fond, este un adevăr și în asta, că de când mă prefac om viu, tac, vorbesc tăcând, pentru că nimeni nu mă aude. Sau poate eu nu știu să vorbesc? Dar parcă nici eu nu am auzit pe nimeni vorbind."

Bărbatul se ridică în picioare și începe să bată din palme pentru a reda ritmul muzicii ce îi răsuna în cap. Treptat, își pune tot corpul să fredoneze. Involuntar, schițează un zâmbet. Se oprește pe neașteptate și rostește: „Poate că viața înseamnă sunet și mișcare? Iubire, trădare, frică, speranță, așteptare, sentiment, apă, floare, ninsoare, stea căzătoare, o muscă ce zboară, eu – un om prost, o poezie pe care o înveți pe de rost? Viața asta e prea complicată, cum mă

gândesc să o definesc, mă doare în spate, de parcă cineva îmi pune bețe în roate. Ei, ce pot eu să zic despre tine, viață? Să îți dea Domnul sănătate, mereu să fii în viață".

Spectatorii urmăresc cum mâna protagonistului se atinge de bărbie: „Deci viața e în viață, și ce să mai zic când totul mi-i în ceață? Dar dacă e să fiu oarecum serios, eu trebuie să îi demonstrez ei că trăiesc, adică vieții trebuie să îi demonstrez că sunt în viață".

Masa iar e pe scenă, vocea din întuneric se aude din nou:

— Ce faci tu aici?

Bărbatul nici nu se întoarce spre locul de unde răsună vocea.

— Păi, mă gândesc.

— Crezi că așa se gândește?

— Vreau să fiu mai original, toți se gândesc după ce fac, sau atunci când fac, iar eu am decis să mă gândesc înainte să dau un răspuns.

— Și ai un răspuns?

— Mă am pe mine drept răspuns.

— Ce să fac eu cu tine?

— Mai știi ce poți face tu cu un om? Șterge podeaua, e cam murdară.

— Da, e murdară de mediocritate, dar asta se curăță doar cu inteligență, te las să te mai gândești.

Credem cu toții că suntem ca toți.

DETALII

Detaliile, mereu mi s-au cerut detalii. Cât mai multe detalii, la tot ce fac și gândesc, la tot ce aud și povestesc. Probabil că și acum se cer detalii despre mine, despre Amelia, despre amintirile din viitor, despre viitorul nostru. Și pentru că atunci când relatez totul de la persoana a treia se pierd aceste detalii, decid să povestesc totul prin prisma mea, din interior.

Așadar, încep cu faptul că nu am murit. Mă îndreptam spre avion, mai rămâneau doar câțiva metri și urcam. A sunat telefonul însă:

— Song Jae, salut, cum te simți?

— Mir, unde ești?, avea un glas foarte neliniștit.

— Sunt la câțiva metri depărtare de avion, acuș urc.

— Nu veni în Coreea, urcă în primul avion ce zboară spre Tokyo.

— Stai, de ce Tokyo, ce s-a întâmplat? Eram uimit, pentru prima oară în viața mea nimic din ce se întâmpla nu îmi era cunoscut. În amintirile mele din viitor, nu era prezent acest dialog.

— Mama a căzut la pat, am venit de urgență la Tokyo.

— Dar cu nunta cum rămâne?

— Hai, nu vorbi mult și vino.

A închis. Mi-am luat bilet spre Tokyo, am mai stat trei ore în aeroport, apoi am urcat în avion. Iată, până aici a fost, așa gândeam în timpul unei turbulențe. Totul s-a făcut negru. Nu, nu am murit, doar leșinasem. Când mi-am revenit, am văzut stewardesa puțin panicată, ea nu știa că eu sunt panicat mai

tare, căci habar nu aveam cine sunt și ce caut acolo. Mi-am aflat numele din documente. Am avut noroc că Song Jae a venit să mă întâlnească. Dar nu mai eram eu, Mir, vechiul lui prieten, ci un Mir care în loc de creier avea o minge umflată cu aer. Am fost dus la spital, s-a constatat că îmi pierdusem memoria, sărmanii medici nu bănuiau că de fapt nici nu am avut memorie. Song Jae nu știa ce să facă cu mine, era răvășit, dar mi-a povestit în amănunte toate întâmplările hazlii trăite împreună, mi-a arătat poze, iar când am ajuns în Coreea mi-a prezentat locurile noastre. Din păcate, asta nu m-a salvat.

Mă aflam în Coreea de Sud, nu știam nimic despre mine, nu știam că undeva sunt îngropat și plâns și nu știam că odinioară aveam amintiri din viitor, că odinioară eram un anormal. Făcusem, probabil, o greșeală nepovestindu-i multe lui Song Jae despre trecutul meu, ținea minte doar că uneori prin somn mai rosteam numele domnului Frank și al Ameliei. Scăparea mea erau propriile

jurnale, pe care le purtam peste tot cu mine, dar am ajuns la ele abia după ceva timp de la incidentul din avion. Conștient de faptul că în orice clipă îmi pot afla trecutul și istoria, nu mă decideam totuși să citesc jurnalele, mai bine zis, nu voiam.

Îmi plăcea să ies să mă plimb, să descopăr încetul cu încetul lumea, să privesc străinii care treceau pe alături. Vedeam oameni diferiți, care se asemănau mult prin cuvintele pe care le rosteau, prin gesturi și mimici, chiar și prin modul de a zâmbi. Mă întrebam dacă ei gândesc ca mine, dacă ei își pun întrebările pe care mi le pun eu. Urmăream cum mamele își apără copiii de ploaie, prietenele se șușotesc, iar cuplurile se țin de mână. Tot ce vedeam era frumos, pentru că era nou pentru mine, în pofida faptului că zilele treceau, eu continuam să descopăr ceva nou și frumos. Song Jae zicea că m-am schimbat, că m-am făcut mai optimist și că această schimbare e numai în folosul meu și a oamenilor care mă înconjoară. Aceste cuvinte mă încurajau și

mă convingeau să nu deschid trecutul meu, de parcă îmi era frică să nu descopăr ceva monstruos. Continuam să savurez viața, să o plac și să mă plac.

Tot pe atunci mi-am făcut un prieten nou, un băiat de zece ani, Kim Ko. Putea să stea ore întregi în leagănul din curte și să își privească picioarele. Mă întrista tristeţea lui. Mă așezam de fiecare dată în leagănul de alături, dar el m-a observat abia peste câteva zile. Mi-a zis că mama e la serviciu, iar prieteni nu are, pentru că nu e ca toți. M-a pus pe gânduri, credeam că toți suntem ca toți. Într-un final, am ajuns să discutăm multe și de toate:

— Vrei să îți zic o poveste? a întrebat Kim Ko.

— O poveste? Despre ce?

— Despre un măr care vrea să devină pom.

— Sună interesant. Ți-a spus-o cineva?

— Mi-am spus-o eu mie și mi-o mai spun, dar vreau să ți-o spun și ție.

— De ce anume mie?
— Pentru că asta poate să te ajute.
— Bine, te ascult.

O POVESTE

A fost odată un măr, un simplu măr care stătea împreună cu celelalte fructe într-un vas de pe masa unei familii. În acea familie creștea un băiat, el avea șapte ani, îi plăcea să se joace pe afară, intra în casă numai când se făcea seară. Într-o dimineață, când băiețelul se pregătea să iasă din casă, mama i-a dat un măr. Băiatul a luat mărul și a fugit la joacă. Mărul era mare, iar băiețelului încă nu îi era foame, de aceea a pus mărul pe un gard de cărămidă. A bătut vântul și mărul a căzut în ograda unui bătrân, unde creștea, lângă poartă, un pom mare care făcea mere.

Mărul a privit spre pom și s-a minunat:

— Bună ziua! a strigat mărul.

— Bună ziua, micuțule, dar nu striga și tu atât de tare, te aud.

— Ești un pom foarte frumos. Cum de ai reușit să te ridici atât de aproape de cer?

— M-a ajutat bătrânul care m-a sădit. El are grijă de mine.

— Cum l-ai convins să te ajute? a întrebat mărul.

— A făcut-o de bunăvoie.

— Ești un pom norocos, mi-aș dori să crească și din mine un asemenea pom.

— Atunci ai nevoie de un om.

— Dar de unde se cumpără oamenii?

— Oamenii nu se cumpără, oamenii te găsesc.

— Dar unde ar putea ei să găsească merele?

— Sub pomii de măr ori la piață.

— Nu, nu, la piață e groaznic. De acolo poți ajunge și mâncare la porci. Am auzit ce vorbeau între ei vânzătorii. Dacă am să stau aici, sub tine, mă va vedea bătrânul?

— Merele mele sunt galbene, iar tu ești roșu, caută un pom care face mere ca tine.

— Unde să îl caut?

— Du-te la vecin, el are un asemenea pom.

Auzindu-i îndemnul, mărul și-a luat rămas-bun și s-a rostogolit până in curtea vecină. Acolo, într-adevăr, era un pom care făcea mere roșii, însă pomul era neîngrijit, cu crengi rupte, și nu prea avea roadă.

— Bună ziua! a strigat mărul.

— Bună, ce faci tu aici?

— Sunt în căutarea unui om. Vreau să fiu și eu pom.

— Te sfătui să pleci de aici, stăpânul meu nu are grijă de mine, sunt mâncat de omizi și mi se rup crengile.

— De ce nu vorbești cu stăpânul tău să te îngrijească?

— E un om leneș, nu mă ascută, plâng zile întregi, dar niciun folos.

— Îmi pare atât de rău. Știi cumva unde aș putea găsi un om?

— Caută mai bine un gospodar, oameni sunt mulți, dar gospodari mai puțini.

— Și știi tu vreun gospodar?

— Pe la mine trece des o rândunică, mă ajută să scap de omizi, ea știe unul. Așteaptă, trebuie să vină în curând.

Nici nu a reușit pomul să termine vorba, că rândunica a și poposit pe o creangă.

— Bună ziua! a strigat mărul.

— Vai, ce pitic e aici? Tu cine ești? a întrebat rândunica.

— E un măr, are nevoie de un gospodar pentru a deveni pom, i-a răspuns pomul de măr.

— A, e clar. Da, este un gospodar, cu șapte case mai la deal, dar eu nu te pot duce, ești prea greu. Roagă-l pe arici să te ducă.

Ariciul, care era martor tăcut la acest dialog, s-a văzut nevoit să intervină:

— Eu? De ce eu? E drum lung, nu am chef!

— Dar, domnule Arici, vă rog mult de tot, e visul meu să devin pom, i-a zis mărul.

— Bine, bine, dar îmi dai voie să mușc o

bucată din tine mai întâi?

— Domnule Arici, dacă mă mușcați, nu voi mai fi frumos, nu am să mai trebuiesc nimănui.

— Atunci nici mie nu îmi trebuiești!

Mărul s-a pus pe gânduri, știa că pentru a crește din el un pom e nevoie doar de semințele sale, de aceea a acceptat propunerea. Ariciul l-a luat în spate, așa mușcat cum era, iar rândunica le-a arătat drumul. Ajunși la a treia casă din cele șapte, mărul a căzut de pe arici și s-a rostogolit cu viteză la vale, rândunica zbura să-l oprească, dar o găină a întrecut-o.

— Găinușo, ai putea, te rog, să-mi dai acest măr?

— Cum? Cu ce ocazie? Gata, este al meu, și a început să îl ciugulească.

Mărul țipa și chema ajutor, rândunica a zburat către câinele din ograda din apropiere l-a rugat să salveze mărul. Găina care ciugulea mărul s-a trezit cu niște dinți de câine în coadă:

— Du-te, nesimțito, de aici! a lătrat câinele.

Găina, de frică, a plecat.

— Mulțumesc mult! a murmurat mărul pe jumate mâncat.

— Mulțumesc pentru ajutor, a zis rândunica.

— Încotro mergeți? a întrebat câinele.

— Ne ducem în deal, spre casa unui gospodar, a răspuns rândunica.

— Ce să faceți acolo?

— Vreau să devin pom. Un pom mare și frumos, iar pentru asta am nevoie de un gospodar care să mă îngrijească.

— Atunci, te duc eu.

Câinele a luat mărul în dinți urmărind rândunica. Ajunși la a cincea casă din cele șapte, au auzit cum cineva cerea ajutor. În tufari, au văzut un pui de iepure înfometat. Cei trei s-au apropiat de iepure și l-au întrebat:

— Unde e mama ta, iepurașule?

— A plecat după mâncare, dar nu mai vine. Sunt flămând și mi-i frică.

Cei trei s-au uitat unul la altul, iar mărul a zis:

— Mănâncă din mine, oricum e nevoie doar de semințele mele pentru a crește un pom, iar eu, oricum, sunt deja mâncat pe jumătate.

Iepurașul a început să mănânce. A prins la puteri, i-a mulțumit mult mărului, din care nu a mai rămas decât cotorul:

— Mulțumesc mult, îți doresc să devii un pom mare și arătos!

Cei trei și-au continuat drumul. Ajunși la casa gospodarului, au dat de om chiar la poartă.

— Bună ziua! a strigat cotorul de măr.

— Bună, a răspuns gospodarul. Ce vreți?

— Am făcut acest drum lung pentru a ajunge la dumneavoastră. Mi s-a spus că sunteți un mare gospodar, iar eu vreau să devin un pom mare și frumos.

— Dar ești doar un cotor de măr.

— Acum da, dar am fost un măr mare, roșu și frumos. Oricum, pentru a fi pom e nevoie doar de semințele mele.

— Scuze, dar de unde să știu că nu mă

minți? Pentru a crește un pom e nevoie de mult timp și muncă, nu am cu ce să te ajut.

Gospodarul a intrat în casă, iar cotorul de măr a început să plângă.

Am fost un măr mare și frumos, am vrut să devin pom, am sacrificat bucată cu bucată din mine pentru a ajunge aici, dar gospodarul nu mă mai acceptă așa.

Din vârful nucului ce creștea lângă poartă s-a auzit un glas. Era un cioroi care, din întâmplare, a fost martor la cele petrecute:

— Hai, nu plânge și tu atâta. Eu cunosc un pom de măr foarte frumos, și a crescut fără stăpân.

— Ai putea să ne conduci la el? a întrebat rândunica.

— Da, urmați-mă.

Cioroiul i-a dus pe un deal în vârful căruia creștea un măr mare și frumos.

— Bună ziua! a țipat cotorul de măr.

— Bună, bună, i-a răspuns pomul.

— Vreau și eu să devin un pom mare. E posibil? Nu am gospodar care să mă

îngrijească.

— Nu ai nevoie de un gospodar, ai nevoie de prieteni care să te ajute. Lasă câinele să îți sape o groapă, pune-o pe rândunică să-ţi extragă semințele, apoi să-ți aducă puțină apă.

— Dar unde să cresc?

— Acolo unde binevoiești, uite că este un deal alături, vârful lui e liber.

— Mulțumesc mult, mulțumesc mult, mult, mult! a strigat cotorul de măr.

Au făcut așa cum i-a sfătui pomul: câinele a făcut groapa, rândunica a pus semințele în groapă și le-a udat, chiar și cioroiul îi ajuta să aducă apă. După un timp, de sub pământ au apărut două frunzulițe, iar peste ani, pe cel de-al doilea deal s-a arătat un pom mare de măr.

Într-o zi, mergeau pe alături doi bărbați. S-au apropiat și au gustat din mere:

— Vai, dar ce bune sunt merele acestea, mari și suculente.

— Da, foarte bune.

— Voi lua și îmi voi sădi seminţe din acest măr în grădina mea, a zis gospodarul.

Cum poți fi atât de fericit,
când parcă ai tot, și parcă nu ai nimic?

DETALII
(continuare)

Ascultam în tăcere glasul unui copil care rostea un adevăr matur, deși o făcea prin intermediul unei povești. Mă uitam la el, la părul negru și pielea gălbuie. Ochii lui urmăreau întâmplări imaginare, dar atât de reale. Îmi spunea povestea tocmai pentru că eu nu sunt acel măr, deși îmi doresc și eu să fiu un pom, la figurat, dar nu dau în schimbul acestei dorințe nimic în afară de așteptare. Ce așteptam? Curaj. Curajul de a deschide propriile jurnale, astfel deschizând propriul trecut, un adevăr de care îmi este

frică. Da, atât de frică, încât îmi pare că am în spate ceva murdar, dureros și, probabil, ireparabil.

Caut oare și eu un gospodar? Un om care să mă îngrijească de propriile temeri, un om care să mă ridice și să mă ajute să cresc spre viitor?

Kim Ko a terminat relatarea poveștii, pe când eu încă mă mai temeam de trecutul meu... Mă temeam de mine, pentru că, la urma urmei, trecutul sunt eu. I-am zâmbit și i-am mulțumit pentru această frumoasă poveste, i-am zis că trebuie să plec, m-am ridicat și am plecat. Aveam mâinile ascunse în buzunar, mergeam cu capul plecat, habar nu aveam încotro, dar mergeam fără să mă opresc, mă uitam cum mi se mișcă pantofii, cum apare din senin trotuarul.

Doamne, dar cât de fericit eram mergând spre nicio destinație, mergând de parcă tot sensul vieții mele se ascundea în acei pași. Fericit că pot merge, că simt greutatea pașilor, fericit că am pe ce merge, fericit că simt cum

bate vântul, fericit că aud oameni râzând, că aud roțile automobilelor și soneria unei biciclete. Fericit că nu îi sunt dator nimănui, fericit că nimeni nu îmi este dator. Fericit că nu mă grăbesc nicăieri, că nimeni nu mă așteaptă, nimeni nu mă fugărește. Fericit că nu trebuie să iubesc pe nimeni și că nimeni nu trebuie să mă iubească, nu trebuie să sun, să întreb, să susțin, să aud cum cineva mi se plânge, și nici să mă plâng eu cuiva. Fericit că nu am o mamă, un tată, o soră, un frate, un trecut, un viitor, amintiri, regrete, speranțe. Fericit că nu simt acea viață de care toți vorbesc. Fericit că totuși o văd și o aud, deși nu o trăiesc. Cum poți fi atât de fericit, când parcă ai avea totul, dar în același timp nu ai avea nimic?

S-a făcut seară, a început să plouă, iar eu eram fericit. Orașul ascuns în culori neclare m-a îndemnat să îmi ridic ochii. Mă aflam pe un trotuar, în mijlocul trecătorilor, îi priveam. Deodată, nu mai văd nimic, mi se face negru în fața ochilor, îmi țin capul, care

mi se pare o minge gata să se rostogolească. În acel moment, nu știam cine sunt, unde sunt, ce caut aici, urmăream pierdut un oraș șters. Am început să fug, în față mă băteau stropii de ploaie, dar nu mă opream, fugeam, mă dureau îngrozitor picioarele, am căzut în genunchi, în plină lume, în ploaie, plângeam, dar atât de tare, de parcă aș fi pierdut totul. De fapt, așa era, pierdusem totul, deși nu știam deocamdată. Nu țin minte cât timp am stat și am plâns, dar cel mai probabil că, din cauza oboselii, mi-am pierdut cunoștința. M-am trezit în spital, la început vedeam doar alb, după care albul s-a pătat de vocea lui Song Jae:

— Mir, mă auzi, ești bine?

Nu aveam putere să deschid gura, nici dorință, am închis ochii în semn de aprobare.

— Slavă Ţie, Doamne! Amice, eu te las să te odihnești, revin după serviciu. Ți-am adus ceva.

Mi-a arătat că pe masuța de lângă pat sunt jurnalele.

— Ar fi bine să le citești, e timpul.

Prima parte a zilei am stat nemișcat, priveam tavanul. În a doua parte a zilei am mișcat puțin degetul cel mare de la mâna stângă, priveam tavanul în continuare. Au trecut o zi, două, șapte, o lună. Da, am stat așa mai mult de o lună, nu mâncam nimic, motiv pentru care am slăbit groaznic, mi-au băgat în vene niște ace, oricum nu mă interesa ce se întâmplă. Eu priveam tavanul – tâmpit să fi fost oare? –, eram fericit că privesc acel tavan. Și dacă ar fi să descriu tavanul, mi-ar fi suficient un singur cuvânt: alb.

După ce mi-am revenit, Song Jae m-a întrebat:

— Da' ce vedeai tu în acel tavan? Că eu tot mă uitam și numai alb vedeam.

— Păi, și eu, oricât mă uitam la el, tot numai alb vedeam.

Și am izbucnit în râs ambii.

— Te-ai schimbat mult după ce ai privit acel tavan, când am venit la spital și te-am văzut în picioare, am crezut că m-am tâmpit eu.

— Cred și eu că l-am văzut pe naiba în acel alb. Cred că am văzut cum era gâdilat de un arici.

— Și râdea naiba acela?

— Râdea, dar ariciul râdea mai tare.

— Ia auzi, da tu râdeai?

— Eu plângeam.

— De ce plângeai?

— Păi, de prostie, cine mai stă și privește tavanul aproape două luni?

— Prietene, am vrut să îți zic că ești prost, dar așteptam să o recunoști primul.

Am râs iar, ca în timpurile vechi și bune.

Nu țin minte cum am început să mișc câte o parte din corpul meu, pe care de mult nu îl mai simțeam, mi s-au atrofiat mușchii îngrozitor, aveam o durere că îmi venea să urlu la lampă, să se spargă, ca să nu mă vadă nimeni cum plâng. Chiar și limba în gură îmi era piatră, dar eram optimist, râdeam, eram alt om. Nu exista vreo explicație pentru această schimbare bruscă, știam însă

că sunt schimbat. Stomacul meu nu mai era obișnuit cu mâncarea, slăbisem până la 30 de kilograme, vomitam tot ce mâncam, însă mă impuneam, eram optimist. Cu greu, am reușit să ajung în câteva luni la 50 de kilograme, dar încă eram îngrozitor de slab. După un an de muncă asupra propriei prostii am reușit să îmi revin. Zâmbeam mult, de parcă eram un american care face reclamă la Coca-Cola. Simțeam că atitudinea mea pozitivă schimbă multe. Cât am stat în spital, am citit o mulțime de cărți, am privit filme, am urmărit știrile, am analizat lumea, care a început să-mi placă. Îmi apăruse dorința să călătoresc, să cercetez, să gust, să visez cu ochii deschiși, mai apăruse și dorința de a deschide jurnalele, de a-mi cunoaște trecutul.

Le-am deschis.

Viața o începi de unde vrei.

REVENIRE ACASĂ

Hai, avioane, băteți-vă, eu m-am întors. Cum am citit în unele cărți? „Ne întoarcem pentru a înţelege cât de tare ne-am schimbat." Am revenit pentru a înțelege că sunt o persoană nouă. De fapt, îmi era silă de acel amărât care eram în trecut, de acele amintiri din viitor care îmi sunt și acum străine. Eu am trăit cu amintiri din viitor? Pe bune? E amuzant, râd cu lacrimi. Când am revenit în Anglia, mă uitam ca un rătăcit la toate. Voi fi trăit eu aici vreo douăzeci și ceva de ani, dar faza e că nu țineam minte nimic, parcă vedeam totul pentru prima oară. Da,

diferă mult de Coreea de Sud. Pot să pariez însă, chiar dacă voi fi considerat un neghiob, că Coreea e mai atrăgătoare.

Filele din jurnale mi-au descris trecutul, nu mi l-au arătat însă, habar nu aveam cum arată acei oameni cu care am locuit împreună, acei oameni pe care i-am iubit. Trebuia să mă văd cu domnul Frank, nu știa că vin, dar nici eu nu eram sigur că voi ajunge la el. Un om care mi-a fost prieten și tată ani de zile îmi era un străin, nu îmi trezea niciun sentiment acest nume. Aflasem că a revenit la universitate, deși era destul de bătrân. Mergeam pe coridorul universității, era pustiu, mi-am dat seama că toți sunt în săli, spre mine venea un bărbat tânăr, cam de vârsta mea, era înalt, cu umerii lați, destul de slab, dar cu un păr voluminos și blond:

— Mir? m-a întrebat acesta.

M-am oprit, i-am aruncat o privire mai de aproape, apoi l-am întrebat:

— Ne cunoaștem?

Drept răspuns am primit un pumn în

față. Sângele îmi curgea pe podea, iar eu nu înțelegeam ce se întâmplă.

— Ești un cretin! mi-a țipat acesta.

— Auzi, tu, dacă eu sunt cretin, atunci tu ești un dobitoc. Oare ce drept ai să mă lovești? Cine ești și ce dracul vrei de la mine?

— Vreau să te cari dracului de unde ai venit.

Era Andrew. De unde naiba să știu că el e Andrew? M-am întors și m-am îndreptat spre baie, mi se pătaseră hainele, încercam cumva să le curăţ. Între timp, în baie a intrat un domn în vârstă, chel, cu ochelari și cu papion roșu. Eram gata să pufnesc în râs - tare amuzant mai era papionul cela. Am chicotit, ceea ce i-a atras atenția, i-am prins privirea în oglindă, i-am cerut scuze și am ieșit. „Tare amuzantă e țara asta, de la cretini până la clovni", mi-am zis.

Iată-mă într-un cabinet destul de bine aranjat, cu o masă de scris lângă geam, rafturi pline cu cărți și două fotolii nu chiar comode – tot mă foiam în unul din ele. „Da,

nu tot ce pare comod e comod." Am auzit pași lângă ușă și mi-am îndreptat spatele, urma să îl văd pe domnul Frank. Mi-l imaginasem cum vrei, dar a intrat clovnul, ochii mi s-au făcut cât cepele:

— Bună ziua! m-am ridicat în picioare, m-am apropiat rapid și i-am luat mână.

Mă privea de parcă vedea un elefant zburător, cel puţin așa credeam eu.

— Mm, poate luați loc, să ne fie mai comod să vorbim, adaug.

Mă privea oarecum straniu, s-a așezat și continua să mă urmărească. Am luat loc și eu, mi-am pus picior peste picior, ceva nu-mi convenea, am schimbat poziția, căci tare incomod mai era fotoliul. Se uita la pata de sânge de pe cămașă, am simțit că e timpul să zic ceea ce încă nu știam că urmează să zic și să mă car de-acolo cât mai repede:

— Mă numesc Mir...

— Tu nu ești Mir. M-a întrerupt acesta cu un glas calm.

— Dă, Doamne, să nu fiu, că din câte am

citit din jurnalele lui, tare straniu mai era.

— Ce vrei?

— Eu? Domnule, nu îmi pasă ce credeți despre mine, dar cu doi ani în urmă m-am trezit fără trecut, iată așa, nu știam cine sunt și de unde vin. Prietenul meu Song Jae mi-a zis că mă numesc Mir, am trăit o perioadă mai dificilă până am citit jurnalele care, chipurile, sunt ale mele, ale lui Mir. Că multe nu înțeleg. Deși citeam o sumedenie de întâmplări și nume, toate îmi erau străine, chiar și acum totul îmi e străin. Nu am nevoie de nimic, de fapt am venit pentru a înțelege cine sunt eu, nu că tare ar conta trecutul, totuși viața o începi de unde vrei, dar am zis că ar fi bine să văd oamenii pe care i-am iubit, dar pe care nu îi mai iubesc.

— Mir a fost îngropat, pentru toți Mir e mort.

— Da? Păi e bine, cred că așa e mai bine, mulțumesc mult, încântat de cunoștință! O zi frumoasă! Am fugit ca racheta din cabinet, credeam că acuș mă va îngropa și pe mine,

chiar acolo. Doamne, da ce papion. Am râs.

Dacă-i mort, mort să fie. Nu îmi păsa, tot ce doream era să dispar din acel loc. Cu pași rapizi, am ieșit din curtea universității și am luat-o habar nu am unde, dar am luat-o. O, nu, iar țicnitul cela, m-am întors și am luat-o la fugă. Și cum fugeam, neatent fiind, mai să zbor pe capota unui automobil. „Gata, cu cât mai mult stau aici, cu atât mai multe șanse am să mor." Dintr-un automobil negru a apărut un bărbat tânăr, brunet, înalt, femeile se dau leșinate după asemenea bărbați, și eu mai să leșin auzindu-l:

— Mir, prietene, nu am crezut-o când mi-a zis că ești viu, ești bine?

Ce? Prietene? Cine-o mai fi și ăsta?

— Da, sunt bine, parcă, și mă pipăi pe tot corpul. Mă iertați, dar eu nu îmi amintesc de trecutul meu, în sens că nu vă cunosc.

— Mark, mi-a întins mâna.

— Mir, i-o întind și eu pe a mea.

— Zic să mergem la o cafea, și îmi arată spre automobil.

Accept propunerea și urc. Mergem în tăcere, până aud:

— Îmi permiți să îți pun o întrebare?

„Deja mi-ai pus una, mă gândesc eu, plus că ce întrebare mai e și asta, gen, îmi permiți..., oare dacă nu îi permit nu mă zgârie la creier cu întrebarea?" Song Jae îmi spusese că mă făcusem cu mult mai obraznic, de asta mă străduiam să fiu cât puteam de politicos, deși această politețe uneori îmi ieșea pe ochi.

— Da, desigur.

— Te gândești la Amelia?

— Nu pot să mă gândesc la cineva pe care nu îl cunosc, mi-am uitat trecutul.

— A plecat din țară, a fugit.

— Mm, bine, i-am răspuns.

După care mi-am amintit că în jurnal era scris că ei doi trebuiau să se căsătorească.

— Nu v-ați căsătorit?

— Nu. A anulat totul după moartea ta.

— Îmi pare rău.

— Nu ai de ce, intuiam că-l iubește pe altul, dar nu credeam că acel altul e prietenul meu.

— Mark, deși nu țin minte nimic, mi-am citit jurnalele, între mine și ea nu a fost nimic. Nu am sentimente față de ea.

— Înainte de a spune ce simți, asigură-te că simți.

— Fie, crede ce îți poftește inima.

— Vrei să o revezi?

— Pentru ce?

— Pentru că ai iubit acest om. Pentru că te așteaptă.

— Mă așteaptă? Știe că sunt viu?

— Da.

— De unde?

— Asta nu ți-o pot spune, dar știu unde o găsești, e în Austria. Ar fi bine să te duci la ea și să-i povestești totul, să nu sufere, să nu mai aștepte.

Mă îndrăgosteam pentru întâia oară
de un om pe care l-am mai iubit.

PROTAGONISTA

Trebuie neapărat să o descriu, dar nu mă pricep la descrieri. Să descriu, ce să zic? Când am văzut-o pentru prima oară, am zis că e frumoasă. De fapt nu vedeam nimic mai mult decât o domnișoară ce arată bine, dar... i-am observat zâmbetul și o clipă am crezut că sunt nebun și că îmi amintesc trecutul sau că văd viitorul. Atitudinea a devenit alta, simțeam că nu va fi ușor să discut cu ea, să mă apropii. Se vedea de la o poștă că este un caracter puternic, eram sigur că dacă vin așa, din senin, la ea îmi dă o geantă în cap.

O urmăream zi de zi, știam deja cine sunt prietenii ei, o vedeam cum se săruta cu acel X, da, recunosc, îl invidiam de crăpam. Cel mai mult îmi plăcea să stau printre rafturile din bibliotecă și să o admir cum își alege cărțile.

Nu era de mirare că am iubit-o, nici nu mă miram că mă îndrăgostesc din nou, dar mă bucuram că nu o îndrăgeam doar din motiv că face parte din trecutul meu. Mă îndrăgosteam pentru întâia oară de un om pe care l-am mai iubit. Atât de straniu sună acest gând, dar e real, frumos și adevărat.

Sunt la bibliotecă, în fața computerului, scriu, aștept să intre ea. Da, m-am gândit că astfel, în sfârșit, voi putea face o descriere rezonabilă, clară și amănunțită. Până vine, vreau să scriu câte ceva ce am descoperit până acum. Numele ei nou este Milena (Mark mă avertizase), îmi place numele, o caracterizează mai mult, zic eu. Pașii ei sunt urmăriți de multe priviri de bărbaţi, dar e ceva normal, ce prost nu ar întoarce privirea după ea? Trebuie să recunoaștem

că în lume sunt femei a naibii de frumoase, pe care le ai doar jumate de minut, într-o zi obișnuită, pe o porţiune de drum, le ai doar cu privirea. Milena știe că e urmărită, nu o dată i-am depistat interesul față de bărbații care o admiră, în pofida faptului că merge pe stradă de parcă nu e nimeni în jur. Ah, femeile astea, vulpi adevărate! Uneori o văd într-adevăr absentă. De regulă, în asemenea zile e îmbrăcată în negru, ține mâinile în buzunar sau la piept, are căști în urechi și privirea îi este țintită în pământ. Am mai observat că îi place ploaia, probabil nu are umbrelă sau nu îi place să o poarte, căci nu am văzut-o niciodată cu umbrelă.

Se aude ușa, simt că a intrat, știu, dar nu-mi desprind ochii de pe monitor, nu vreau să ni se întâlnească privirile, nu vreau să mă vadă, să mă cunoască, nu acum. În sfârșit, prind curaj și-mi îndrept privirea către ea, vorbește cu bibliotecarul, nu aud ce discută, în fine, nici nu mă interesează să aud. Pare a fi neliniștită, nu-i ca de obicei. În această

lună, am observat că s-a schimbat, că era mai des îmbrăcată în negru, că s-a despărțit de iubit și multe altele, dar nu înțeleg motivul.

O, Doamne, nu, se apropie, eu continui să sc...

Milena a întors capul și m-a văzut. S-a apropiat:

— Salut.

— Salut.

A dat scaunul la o parte pentru a se așeza.

— Eu...

— Pe mine nu mă interesează de ce mă urmărești.

— Bine. Atunci...

— Nici nu vreau să clarific trecutul.

— Dar, de...

— De unde știu? Ghici.

Nu-mi venea să cred. Aveam impresia că știe, însă îmi lipsea curajul să fiu eu cel care rostește adevărul:

— Mir, totul s-a schimbat, în întregime.

— Era normal să se schimbe ceva, însă nu

cunoști adevărul, nu știi ce mi s-a întâmplat în acești ani, ce m-a determinat să nu apar.

— De unde știi că nu știu? Tu nu îți amintești nimic, nu mai ai amintiri din viitor, dar nici din trecut nu ai.

— Poftim? O priveam foarte mirat, chiar nu pricepeam de unde ar putea să știe totul. Ţi-a zis Mark?

— Nu, nu mi-a zis nimic, nu ținem legătura.

— Straniu, oricum mă simt obligat să-ţi spun eu totul, să pov...

— Mir, eu știu ce s-a întâmplat, știu că nu ai urcat în avion, deși era numele tău în listă, că ți-ai pierdut memoria, că ai fost internat, știu totul, nu am nevoie de explicații.

— Bine, dar de unde știi? Aș putea să aflu?

— Mă obosește acest subiect, aveam alt scop când m-am apropiat. Observ cum mă urmărești zi de zi, ajunge, e timpul să te întorci în Coreea, între noi nu poate fi nimic.

— Poftim? Stai, doar ne-am iubit.

— Înainte de a spune ce simți, asigură-te că simți!

— E ridicol, nu văd motive pentru care să nu fim împreună.

— Am zis că trebuie să fie motive? Nu îmi doresc!

— Argumentează.

— Nu fi copil, nu sunt obligată să-ți argumentez, cară-te de aici și din viața mea.

S-a ridicat și a ieșit rapid din bibliotecă. Am fugit din urma ei și am prins-o de braț:

— Acum ascultă aici, probabil nu ții minte ce a fost și cum a fost, însă învață-te să comunici cu oamenii, puțin îmi pasă de baladele tale gen „nu doresc", „nu sunt obligată". Nu am venit în genunchi la tine, recunosc că ți-am provocat durere, chiar și acum îți provoc durere, dar nu merit o asemenea atitudine, îți este clar? Când îți revii, uite aici contactele mele, sper că am fost explicit.

I-am lăsat brațul și m-am întors în bibliotecă după lucrurile lăsate acolo, eram

furios. Nu pot permite cuiva să mă trateze în asemenea hal, dar cel mai tare m-a atins dorința ei de a mă vedea dispărut, pe mine, cel care mă îndrăgostisem, cel care își dorea un nou început, o șansă de a fi în sfârșit împreună. Nu înțelegeam nimic, motivul pentru care era atât de categorică, motivul pentru care se comporta în acest fel. Oare cu ce am greșit?

SPECTACOL#4

Pe scenă își face apariția un băiat de unsprezece ani. Intră cu un scaun pe care mai apoi se așază. Bărbatul întoarce capul pentru a vedea cine face zgomot, cum îl vede pe băiat, sare ca ars din loc.

— Ce cauți aici? Întreabă bărbatul, vizibil deranjat de apariția celuilalt.

— Nu caut nimic, stau pe scaun. Ai vreo carte? Vreau să citesc.

— Carte? Nu, nu am.

Protagonistul nici nu îi permite băiatului să își rostească textul, că începe monologul:

„Carte, de când nu am ținut în mână o carte. Cândva citeam mult. Eram înnebunit după literatură, un îndrăgostit care nu poate trăi fără persoana dragă. Aveam momente când mă trezeam la trei dimineața pentru a citi, pentru a iubi și a trăi. Lipseam de la școala, numai ca să dedic mai mult timp lecturii, credeam că e o prostie să irosești timpul prețios pentru activități inutile, impuse de o societate ce trăiește greșit. Îmi permiteam să zic public că oamenii sunt niște proști. Fugeam de ei, mă ascundeam în cărți, în acele vieți imaginare, dar reale. Situația școlară se agravase, tata se enervase rău de tot."

Monologul se încheie, în scenă reapare tatăl. Se apropie de băiatul de pe scaun:

— Iar citești? Îi ia cartea din mână.

— Tată, te rog, întoarce-mi-o!

— Nu! Tu știi ce note ai? Să nu te mai văd cu cărțile astea, ai nevoie de studii, de viitor, nu de povești fără sens.

— Cum poți zice așa ceva despre o carte?

Oricare alt părinte ar fi fericit dacă copilul lui ar citi cât citesc eu.

— Dacă acel oricare părinte își dorește ca în viitor copilul să-i moară de foame, atunci poftim. Eu nu-mi doresc asta, deci vei învăța materia școlară. Îți este clar?!

— Nu, nu îmi este clar, vreau să citesc cărți, deci le voi citi!

— Pe bune? Și cine îți va da bani pentru a citi în continuare?

— Nu se rezumă totul la bani!

— Ba da, totul se rezumă la bani. În viață, pentru tot trebuie să plătești, cu bani. Ori socoți că luxul de care dispui e de pomană? Știi câți mor pentru că nu au hrană, nu au adăpost, nu au bani pentru a-și cumpăra medicamente și pentru a se lecui?

Băiatul tace. Tatăl îi pune întrebări prea profunde, prea dificile. Se așază la loc, pe scaun, și se uita la protagonist.

— Ce e? Ce te uiți așa la mine? Îl întreabă bărbatul.

— De ce nu mai citești? Pardon, de ce eu

nu mai citesc cărți în viitor?

— Nu știu, nu mă întreba.

— Dar pe cine altul să întreb, dacă nu pe mine? Adică pe tine.

— Ți-am zis că nu știu? Ce cauți tu aici? Pentru ce ai venit? Ești în trecut, du-te acolo, pleacă!

— Nu am să plec! țipă drept răspuns băiatul, apoi se ridică de pe scaun și se apropie de bărbat.

— Vreau să aflu cum de am ajuns în asemenea hal, cum am ajuns să fiu un prost? Până nu e târziu, fă ceva, schimbă, scuză-mi sinceritatea, dar nu am dorința să mor prost.

Băiatul se întoarce pentru a părăsi scena, dar înainte să se piardă în negru, se întoarce către bărbat și îi zice: „Citește cărți!”.

Uneori plătim prea scump pentru fericire,
dar e mai bine să fii un fericit neștiutor,
decât un dezamăgit atotștiutor.

SCRISOARE NESEMNATĂ

Aud curgerea apei, cada e aproape plină, iar eu stau sub apă. Deschid ochii și văd tavanul, din nou un tavan alb. Am pornit de la un tavan alb și am ajuns la altul, tot alb. Le despart mii de kilometri, îi unește același om care se uită la ele. Închid ochii, mă impun să mă gândesc la altceva, nu la ea, nu la trecutul necunoscut. Schițez în imaginație un plan al viitorului, mă văd întors în Coreea de Sud, îmi găsesc un serviciu, mă însor. Deschid ochii, un tavan negru? Ah, nu, e totuși alb, iar un tavan alb. Pustiu, mă simt pustiu și netrebnic. De

parcă am încurcat drumurile, adresele, dar dacă stau să mă gândesc, e bine când greșești drumul, nu e mult până realizezi că nu e locul tău pe acel drum, te întorci și alegi varianta corectă. Mai închid o dată ochii, o văd pe ea, pe Amelia, cum o țin de mână și o îmbrățișez, cum am acel drept, din motiv ca acum nu pot face astfel, nu îmi permite, nu am dreptul. Aud cum apa curge pe podea, cada e plină ochi, mă ridic, Amelia mă privește.

Pentru început, crezusem că visez. Realizând că ea e totuși reală, era să mă înec în cadă.

— Ce cauți aici? o întreb nedumerit.

— Pe tine. Mai ai să stai ca broasca în apă? Avem de discutat.

Se întoarce și iese din baie. Doamne, mă gândesc eu, oare de cât timp era în baie? Mă simțeam prost pentru faptul că nu o auzisem, plus la toate, sunt un om normal, nu mă bag în cadă îmbrăcat.

Am ieșit din baie, Amelia stă pe canapea cu o ceașcă de cafea în mână, mă simt oaspete în propria casă.

— Vrei să bei ceva? o întreb eu sarcastic.

Ea nici măcar nu întoarce capul spre mine.

— Nu, mersi.

Am pe mine doar un ștergar, iar dulapul cu haine se află anume în această odaie, mă simt oarecum incomod să trec prin fața ei și să îmi caut lenjerie.

Întoarce capul spre mine, mă analizează de sus în jos.

— Te poftesc să te îmbraci.

— Îmi permiteți, doamnă?

— Hmm, domnișoară.

— Ah, pardon, nu am observat.

Îmi aruncă o privire aspră, dar o ascunde repede după un zâmbet forțat.

— Așadar, cu ce te pot ajuta?

Se ridică în picioare și îmi aruncă în față o foaie. E o scrisoare pe care o primise azi-dimineața, după modul în care arată înțeleg că foaia a fost mototolită.

„Știai că voi reveni. Nu e cazul să ignori soarta, sau poate îți este a joacă?

Nu avem timp pentru joacă, doar știi, știi. Când vei recunoaște că ai amintiri din viitor? Obosit de ocolișuri, simt nevoia de a merge pe un drum drept, alături de tine."

— Stai, tu ai amintiri din viitor?! o întreb tremurând, mă rugam să aud un răspuns negativ.

— Da. Am.

— Poftim?! De când? De ce aflu abia acum?

— Mir, mereu am avut amintiri din viitor, de la cine e scrisoarea? Tu ai scris-o?

— Ce? Nu, nu e de la mine. Habar nu am. Abia acum am aflat că ai amintiri din viitor.

— Uite, da, nu neg, era limpede că vei afla, dar nu vreau ca asta să influențeze cumva relația noastră.

— Relația noastră? Despre ce vorbești? Ieri mă trimiteai dracului. Cer claritate!

— Eu ți-am destăinuit adevărul, atunci, pe pod, în ultima seară. Ți-am zis că nu vei muri.

— Stai, am nevoie să mă așez. Nu mai înțeleg nimic. Poți să o iei de la capăt, cu ceva detalii, te rog.

Apoi, mă ridic brusc în picioare și strig la ea: „Zi-mi, de ce tot acest teatru? Acești ani duși de râpă? Doamne, nu-mi vine să cred, ești nebună?"

— Ia loc și calmează-te. Ai uitat cumva că toate în această lume au o logică?

— Amelia, aici logica e la pământ. Stai, nu se leagă, eu căutam oameni ca mine, de ce nu am memorat că și tu ai amintiri din viitor?

— Ultimele zile erau memorate pe fragmente, lipseau multe amintiri, inclusiv și această destăinuire.

— De ce ai ascuns adevărul?

— Mir, aceasta e soarta noastră, era necesar să trecem prin greutăți.

— Fără prostii, deși ești femeie, asta te caracterizează mai puțin. Soarta... Balade! Ascunzi ceva, sunt sigur.

— Totul la timpul său. Vei afla adevărul, acum trebuie să aflăm cine trimite aceste

scrisori, poate i-ai zis cuiva ceva de mine?

— Amelia, nu țin minte, caută tu răspunsuri prin viitor.

— În ultima perioadă, amintirile din viitor sunt foarte neclare, nu mai înțeleg nimic. Asta mă sperie. Tu urai amintirile din viitor, în schimb eu le ador. Mi-e frică să rămân fără ele, mi-e frică de normalitate.

O îmbrățișez. În sfârșit, dispun de acest drept.

O mulțime de întrebări răscoleau creierul meu, dar nu aveam răspunsuri. Nu mai înțelegeam nimic, un străin în propria viață. Fericit că, în cele din urmă, o am alături de mine, mi-am permis să uit de tot ce mă frământă pentru a savura prezentul. Uneori, plătim prea scump pentru fericire, dar e mai bine să fii un fericit neștiutor, decât un dezamăgit atotștiutor.

Nu sunt sigură că am să te mai iubesc
dacă nu voi avea certitudinea că vei fi
mereu alături de mine, în viitor.

TĂCERE

Să discutăm puțin despre dimineți, acum e seară, dar voi scrie despre dimineți, oare este un timp mai potrivit pentru o asemenea descriere?

Diminețile sunt mici începuturi ce creează un început complex sau creează un sfârșit. Niciodată nu știi ce te așteaptă în următoarea dimineață, deși îți faci planuri, închizi ochii și îți imaginezi cum te trezești, te ridici din pat, îi zâmbești soarelui, te duci în bucătărie pentru a prepara un ceai bun sau o cafea tare, te apropii de fereastră, simți căldura emanată de cana pe care-o ții în mână, privești peste

geam și te bucuri de simplul fapt că trăiești.

Ei bine, în cazul meu, acea dimineață era în întregime diferită. Trezit la ora patru de o cană de apă rece peste față și de multă, foarte multă neclaritate.

— Hai, trezirea, peste cinci ore avem avionul.

— Poftim? Care avion?

Ea umbla dintr-un colț în altul și împacheta lucrurile.

— Plecăm, ce nu este clar.

— Uite că asta e clar, nu este clar unde plecăm.

— Mergem și noi în călătorie, să mai vedem lumea.

— Dar voiai să ne întoarcem la Londra, să aflăm cine ar mai putea ști că ai amintiri din viitor, să aflăm dacă există cumva o a treia persoană care are aceste amintiri.

— Da, știu, dar am decis să amânăm, prea mult timp am fost separați, cred că e cazul să trăim puțin și pentru noi.

— Ceva îmi pare dubios.

— Încă ești în pat?

— Unde mergem?

— În Peloponez.

— Pelopolez???

— Peloponez, Mir!

— Te rog, câteva detalii!

— În Grecia, e o peninsulă, e foarte frumos acolo, magnific. Întregul Peloponez este presărat cu biserici și mănăstiri din epoca bizantină.

— Ai fost acolo?

— Da, în viitor.

Am tăcut, suna foarte bizar răspunsul ei, dar era un adevăr, dacă un anumit adevăr nu te caracterizează, asta nu înseamnă că el nu există. Mai tare mă punea pe gânduri faptul că altădată eram și eu ca ea, cândva împărtășeam același adevăr. Îmi doream să o înțeleg, dar trecutul meu era negru, aveam amintiri doar începând cu aterizarea mea în Japonia. Amintiri din trecut.

Observasem că pe lângă bagaje mai avea o cutie mare.

— Ce ai în acea cutie?

— Păsări din hârtie.
— Pentru ce le iei cu tine?
— Semnifică ceva pentru mine.
— Îmi zici și mie?
— Când va veni timpul.

Enigmele se înmulțeau. La un moment dat, nu mai înțelegeam ce caut acolo, lângă o femeie străină, cu un comportament foarte bizar. Dacă e să îmi amintesc notițele din jurnal, ajung la concluzia că mă îndrăgostisem de o persoană despre care nu știu absolut nimic, și încă de două ori.

Ce să discut cu ea? Ceva mă oprea, nu puteam merge mai departe fără explicații, pur și simplu aveam nevoie de ele. Nu înțelegeam de ce a ascuns adevărul, de ce a acceptat o despărțire prostească, de ce s-a prefăcut că mă urăște dacă știa că nu am murit, de ce a fugit din țară și și-a schimbat numele, deși știa bine că o voi găsi, de ce și-a construit o viață nouă, o relație, după care a dat cu piciorul, de ce e acum cu mine într-un avion ce pornește spre necunoscut. De ce?

Ne aflam în avion, ea privea peste geam, iar eu o priveam pe ea. Mă interesa dacă știe că urmează să îi pun o întrebare, dacă deja știe ce îmi va răspunde. Oare niciodată nu o voi putea uimi? Oare am cucerit-o cu faptul că fac parte din viitorul ei, suntem aici doar din motiv că viitorul ne este comun? Nebunie pură, aceste amintiri din viitor.

— Amelia.

— Da?

A întors capul spre mine.

— Zi-mi ceva despre locul în care plecăm.

— Pe peninsula Peloponez se află celebrul oraș Micene, cetatea regală ce are o vechime de peste 3500 de ani, tot aici se află Olimpia.

— Intrigant, după descriere pare un loc foarte frumos.

— Da, dincolo de asta însă, acolo domină liniștea.

— Ai nevoie de liniște?

— Am nevoie de un loc unde aș putea să îmi aranjez gândurile. Cred că orice om are asemenea necesitate, corect?

— De acord.

— Vreau să tac. Câteva zile să nu vorbesc nimic. Sper ca tăcerea să îmi calmeze durerea și frica.

— Înțeleg, știu ce înseamnă să taci. Am zăcut câteva luni în pat, fără să mă mișc, doar priveam tavanul, nu mâncam nimic.

— Doamne, ce te-a făcut să iei o asemenea decizie?

— Asemenea ție, doream să îmi calmez durerea morală și spirituală.

— Ți-a reușit?

— Precum vezi, îi zâmbesc. Dar... îți este interesant să pui întrebări odată ce știi răspunsul?

— Amintirile din viitor sunt controlabile, la fel ca cele din trecut. Ascund de mine multe cuvinte, răspunsuri. De regulă, acopăr totul cu imaginație, deși știu că imaginația mea nu are să se transforme în realitate.

— Nu știam asta.

— Ai uitat, pur și simplu.

— Atunci de ce nu vrei să te desparți de

amintirile din viitor? De ce te temi că acestea ar putea să dispară?

— Nu sunt sigură că am să te mai iubesc dacă nu voi avea certitudinea că vei fi mereu alături de mine, în viitor.

Nu mă interesa trecutul, trecutul trece,
la ce mi-ar folosi ceva expirat?

O CASĂ PENTRU DOI

Rezervase o căsuță mică, dar confortabilă pentru noi doi. Nici nu știam cât vom sta aici, dar după modul în care a început să aranjeze lucrurile, am realizat că nu vom pleca în curând. Era fericită, adora bucătăria în stil clasic, cu mobilier de culoare albă. Primea plăcere de la orice clipă petrecută între acei pereți. Eu însă nu eram în apele mele, mereu o simțeam o străină ce a avut amabilitatea să mă adăpostească, o străină ce își permitea să mă îmbrățișeze și să mă sărute ușurel pe buze.

— Mir, am nevoie de ajutorul tău.

Am auzit vocea Ameliei din dormitor, am văzut-o urcată pe un scaun, se întindea să atârne păsările de hârtie de lampă.

— Da?

— Poți să-mi dai din cutie câte una, vreau să le atârn aici. De fapt, peste tot în casă.

— Dar pentru ce?

— Mir, dă-mi, te rog, păsările.

— Eu ți le dau, dar nu înțeleg de ce faci asta.

— Îmi plac, ce e de înțeles aici? Trebuie să faci ce îți place, să trăiești cum îți place.

Am tăcut, dându-i câte o pasăre. Nu vedeam nimic atrăgător în ele, ba chiar începeau să mă deranjeze cumplit.

— Ce facem diseară? m-a întrebat ea în timp ce atârna păsările.

— Păi, nu știu, ai ceva idei?

— Da, propun să pregătim niște pește la grătar, cu lămâie și cu o salată Caesar.

— Sună interesant.

— Te las pe tine să alegi vinul.

— Bine.

Încercam să mă obișnuiesc cu gândul că tot ce se întâmplă este normal, dar, pesemne, gândul nu dorea să se obișnuiască cu mine. Nu mai puteam, nici nu mai voiam să o fac pe orbul și surdul, aveam nevoie de claritate, am decis, chiar în acea seară, să discut tot ce mă interesează, tot ce mă deranjează. Am ales un vin roșu sec. Stăteam la masă, am deschis sticla și am turnat în pahare, era calmă, de parcă era soția mea de zeci de ani.

— Mir, eu știu ce se întâmplă.

— Amelia, simt nevoia să discutăm.

— Realizez asta.

— Atunci?

— Îmi permiți să îți explic totul, dar un pic mai târziu?

— Eu nu pot așa. Nu te cunosc, nu înțeleg cine ești și ce caut eu aici.

— Mă iubești.

— Nu sunt sigur, nu prea cred în iubire, deși folosesc acest cuvânt, dar nu e iubire. Să îmi fie frică de un om drag? Vreau să fug de aici, de tine, înțelegi?

— Înțeleg.

S-a ridicat de la masă, întoarsă cu spatele spre mine, privea peste geam.

— M-am născut într-o familie simplă, mama era bolnavă, tata mereu plecat. Povestea mea diferă de a ta, Mir. Puteam vorbi, dar nu am scos un cuvânt până pe la șase ani, părinții mă duceau pe la diverși doctori, aceștia din urmă tot repetau că voi vorbi curând. Ei bine, la șase ani am început să vorbesc, dar foarte puțin, discutam, de regulă, doar cu mama, nu aveam prieteni, nu aveam nevoie de ei. La școală eram ignorată de colegi, dar nu mă deranja, eu mă izolam în gândurile mele din viitor. Nimeni, niciodată, nu a aflat că am aceste amintiri. Cum am putut? Din viitor luam toate răspunsurile, numele oamenilor, cine sunt ei pentru mine. Nu mă interesa trecutul, trecutul trece, la ce mi-ar folosi ceva expirat? Așa gândeam mereu. Te-am îndrăgit de la treisprezece ani, eram fericită că te voi întâlni, dar, asemenea ție, amintirile din viitor s-au schimbat: ai

dispărut pe neașteptate, viitorul nostru s-a ruinat, m-am înspăimântat, mă durea. Credeam că vei muri, vedeam cum suferi, cum mă ignori, am decis să te ignor și eu, să accept noile amintiri, să îl accept pe Mark. Însă viitorul iar s-a schimbat, când erai plecat în călătorie, iar eu eram cu Mark, am văzut zilele prezente, cum stăm aici, în această casă. Realizând că nu vei muri, m-am bucurat, dar m-am și enervat pe acel viitor care mereu se schimba și nu ne permitea să fim împreună, așa cum ne era dat de la bun început.

În acea seară, pe pod, nu am mai putut să tac, ți-am povestit totul, ţi-am dat cuvântul că te voi găsi, îți voi explica, vom fi împreună. Eram ambii atât de fericiți. Dar totul s-a schimbat din nou. Urăsc aceste amintiri, dar nu vreau să le pierd. Totul e prea complicat.

— Ceva nu se leagă, cum relatezi totul la timpul trecut? Doar nu îți cunoști trecutul.

— Mi-l cunosc. În acest moment deja mi-l cunosc.

— Ce? Cum?

— De doi ani îmi reamintesc totul în ordine cronologică, iar viitorul devine din ce în ce mai neclar.

— Ai dreptate, totul e complicat. Să percepi lumea într-un anumit mod, după care totul să ți se dea peste cap, nu e deloc ușor.

— În viață adesea se întâmplă asemenea cazuri. Într-o oarecare măsură, mă resemnez.

— Cred că-i de-ajuns pe azi, pentru ambii. Propun să luăm cina.

Mi-a zâmbit subtil, iar eu mă simțeam mai bine. Oamenilor le place să cunoască mai multe lucruri despre persoana de alături, să retrăiască din povestiri trecutul acestora, pentru a simți cum acea persoană își deschide cortina sufletului.

Un rămas-bun reciproc?
Cel mai frumos cadou pentru o relație
care s-a născut din reciprocitate.

SUB APĂ

Ne aflam pe o peninsulă. Perfect. Ador apa. M-am trezit pe la patru dimineața și am pornit spre țărm, singur. M-am scufundat în apa rece și am deschis ochii, priveam în sus, nu mai vedeam un tavan alb, vedeam un cer pe care îl abandonează noaptea. E bine, gândeam eu, merg în direcția corectă, m-am debarasat de tavane și am dat peste nori. Singurătate, uitare, moment unic, inedit. Simțeam lipsa unei uitări, îmi era dor de momentul în care eram fericit din simplul motiv că sunt un nimeni într-un nimic. Pe loc a apărut

întrebarea: „Sunt fericit?" Răspuns: „Nu știu". Bună întrebare, stupid răspuns. Mă deranja vizibil ceva, dar nu știam ce, probabil ceva legat de trecut. Deodată, scot capul de sub apă și încerc să îmi revin. Văzusem ceva, o amintire, doar că nu știam de unde provine aceasta, din trecut sau din viitor.

Mi-am luat hainele de pe mal și am pornit spre casă. Amelia încă mai dormea. Am întins mâna spre lampă și am rupt o pasăre de hârtie, am desfăcut-o, acolo era scris ceva:

„Te rog să te oprești, să mă aștepți, dar nu o faci, procedezi corect. Atunci când te rog să mă săruți, nu mă săruta. Te rog să mă îmbrățișezi, nu, tu nu mă îmbrățișa. Te rog să mă privești. Nu privi, fii orb! Te rog să mă asculți, fii surd. Te rog să îmi vorbești, fii mut. Nu am nevoie de răspuns la o rugăminte, căci dacă nu vrei să mă aștepți, să mă privești, să mă săruți și să mă îmbrățișezi, să nu o faci, pentru că, în cazul în care tu ai să mă rogi să te aștept, eu voi merge înainte, iar când

vei dori să mă săruți, îmi voi ascunde buzele. Voi fi oarbă, surdă și mută când mă vei ruga contrariul, la fel ca tine, din motiv că, asemenea ție, nu am dorință. O reciprocitate adesea se transformă în obligație, o plăcere se transformă în dezgust, o relație se transformă în trecut. E normal să-ți iei rămas-bun de la un om în cazul în care tu ai decis să mergi spre est, iar persoana cealaltă spre vest. Un rămas-bun reciproc? Cel mai frumos cadou pentru o relație care s-a născut din reciprocitate. Ne naștem frumos, dar murim și mai frumos".

Ceva cunoscut. Aveam această scrisoare, mi-o dăduse ea, atunci, pe pod. A mințit, nu mi-a zis că nu voi muri, nu mi-a zis că are amintiri din viitor. A tăcut despre faptul că eram într-o relație ascunsă, nici în jurnale nu menționam asta. Din păcate, îmi amintisem doar o zi. Am dat jos toate păsările din hârtie, pe fiecare foaie era scris câte ceva. Scrisori pe care ea mi le dădea sau eu ei. Mai erau și

scrisori bizare, nesemnate, din context părea că eu i le-am scris, dar eram sigur că nu eu am scris aceste scrisori.

Așezat pe marginea patului, așteptam ca Amelia să se trezească, m-a privit și a înțeles totul. De fapt presupun că știa de mult ce are să urmeze în acea dimineață.

— Bună dimineața! a murmurat ea.

— Bună.

— Pot explica totul.

— Nu mă îndoiesc, întrebarea e dacă am nevoie de explicații. Mă întorc la Londra, ești liberă să faci ce dorești.

Presimțirile nu mint, poți pierde de zece ori memoria, dar sunt lucruri care nu pot fi eliminate definitiv nicidecum. În pofida faptului că nu îmi amintesc trecutul, cu siguranță că într-o bună zi totul va fi la locul său. În viață totul trebuie să fie curat și aranjat, că doar nimeni nu pune florile în tigaie, nu toarnă apă pe o suprafață plată pentru ca buchetul de flori să nu se ofilească, pentru așa ceva există vază. Tind să fac ordine

în viața mea, căci multe amănunte din trecut nu au fost notate în jurnal. Uneori mă întreb dacă jurnalele sunt ale mele. Mă interesează mai mult cine e persoana care are amintiri din viitor și îi transmite Ameliei scrisori în numele meu.

Avionul zboară printre nori, deschid din nou jurnalul pentru a fi mai atent la detalii. E normal să îți recitești viața, nici nu știi cum găsești în trecut răspuns pentru viitor.

„17.11.XXXX

Împreună cu Amelia îi vom face din nou o vizită domnului Frank. Voi afla ceva nou, mi-a destăinuit că are o soră geamănă care se află în Austria. A decis că atâta timp cât voi fi plecat în Coreea de Sud, ea are să stea la sora ei. Vrea să ne facă cunoștință, eu însă realizez că această întâlnire nu va avea loc. Au mai rămas trei săptămâni."

Ce lume ieftină, ne este frică de propria viață.

SPECTACOL#5

Imaginați-vă, e iarnă, frig, lângă o intersecție se află o cafenea. Vă aflați la etajul doi, priviți fluxul de automobile, trecătorii ce așteaptă să se aprindă culoarea verde la semafor pentru a traversa strada. Cât de mult se aseamănă acest semafor cu viața de zi cu zi, mereu așteptăm să se facă verde pentru a îndrăzni să trăim așa cum ne dorim. Însă nu se aprinde nimic, nici semafor nu există, nici flux de mașini, doar niște fluxuri de principii, frici, condamnări. Așteptăm culoarea verde a semaforului, când de fapt semaforul suntem noi, iar culoarea

verde reprezintă curajul de a îndrăzni. Ce lume ieftină, ne este frică de propria viață.

Bărbatul de pe scenă stă drept și privește auditoriul. Ar putea striga, plânge, arunca cu obiecte în pereți, dar ce ar schimba asta? O furie aruncată de pereți nu ajută în asemenea situații. Protagonistul zâmbește, se așază la o masă și începe să citească. Citește continuu, re-trăind pasiunea din tinerețe. Savurează fericit cărțile, amintirile, trăirile unor personaje, propriile sentimente provocate de lecturi. Se oprește din lectură și pune cartea pe masă, privește undeva în depărtare, își amintește de ea. Pentru prima oară își dorește să afle unde se află, cum a evoluat viața ei. Au trecut atâția ani, dar niciodată nu a mai întâlnit-o, nu a auzit nimic de ea. El se însurase, iar ea dispăruse. Vrea să o caute, dar care ar fi sensul? Va afla că e căsătorită și fericită, că e plecată în altă țară. Presupuneri.

Mai mulți oameni intră în scenă, aduc scaune, mese, creează o atmosferă de cafenea. Bărbatul se așază, vizibil emoționat,

la o măsuță de lângă geam, privește în jur – oameni scufundați în propriile trăiri. Așteptarea e prea nemiloasă, deschide o carte, însă nu are niciun efect, arde de nerăbdare, vrea să o vadă, din nou, după zeci de ani. E îmbrăcată în negru. Oare e de bine sau de rău? O doamnă frumoasă, într-o rochie neagră, la gât, o eșarfă de culoare roz-pal. Bărbatul se ridică să o întâmpine.

— Salut, mă bucur să te revăd.

— Asemenea!

Doamne, a zâmbit, e de bine sau...? Nu, e de bine, sigur, de bine.

— Ce mai faci?

— Bine, familie, serviciu. Tu?

— La fel. Ești căsătorită?

— Divorțată.

— Ah, îmi pare rău.

— Nu merită. Nu merită să îți pară rău de trecut.

— Mm, da, ai dreptate. Ce lucrezi?

— Redactor-șef la o revistă. Tu?

— Avocat.

— Cum și-a dorit tatăl tău.

— Da.

— Nu pari fericit.

— Nici nu sunt.

— Atunci e nevoie de schimbări.

— De asta sunt aici.

— Cu ce te pot ajuta?

— Te iubesc.

— Nu e răspunsul la întrebarea mea.

— Te iubesc și vreau să fiu cu tine.

— Mm, nu e cam târziu pentru a restabili o relație?

— Atâta timp cât suntem vii, nu e târziu.

— Bine zis.

— Dar...?

— Dar mă mai gândesc.

Se mai gândește? Ce răspuns e și ăsta, oare e de bine sau de rău? Însă e bine să te gândești înainte de a oferi un răspuns, un asemenea răspuns. E bine, înainte de a spune ce simți, să te asiguri că simți.

Doar printre oameni
ne simțim cu adevărat singuri.

SALUT, TRECUTUL MEU

În autocar erau doar câțiva oameni, împrăștiați prin tot salonul, aceștia se uitau peste geam, fiecare absent în lumea sa. De parcă biletele de la autocar sunt de fapt niște bilete individuale pentru o călătorie printre gânduri. Adevărat, nu știu de ce, dar în transport gândurile se lipesc mai bine de ființa umană, probabil din motiv că doar printre oameni ne simțim cu adevărat singuri.

M-am așezat în spate, apropiindu-mă de geam și imediat am simţit acea vrajă din transport. Presupuneam că femeia de care

credeam că m-am îndrăgostit m-a mințit, că nu era Amelia, ci sora acesteia. Nu mă frământam să aflu pentru ce a fost jucat acest spectacol, mai tare îmi doream să aflu unde este Amelia, să descopăr adevăratul trecut.

Am coborât din autocar și l-am văzut pe Mark, mi s-a părut stranie această coincidență, pentru că nu îl anunțasem că revin.

— Prietene, bine ai venit.

— Mulțumesc, dar de unde știai că voi veni?

— E o poveste lungă, urcă în automobil.

Am urcat ambii în automobil și am pornit la drum. Nu știam încotro mergem, dar îmi era cunoscută situația, de fiecare dată când mă îndrept undeva cu cineva din trecutul meu, nu am idee încotro ne îndreptăm.

— Unde mergem?

— Vei vedea.

— Mark, cred că la Viena nu era Amelia, era sora acesteia.

Mark s-a schimbat la față.

— Știu.

— Ce? Cum adică știi?

— E o poveste cam lungă, dar în curând vei afla totul.

— Sper că voi afla adevărul, nu continuarea unei minciuni.

Am ajuns la o casă frumoasă, cu etaj. În fața casei erau parcate mai multe automobile. Am coborât și ne-am apropiat de intrare, Mark a apăsat pe butonul de la sonerie, ușa s-a deschis, a apărut domnul Frank în prag. Îndată ce am intrat în casă, l-am văzut pe Andrew, care, spre uimirea mea, mi-a zâmbit. Cu toții am mers în salon unde ne aștepta sora Ameliei, Milena.

În tăcere, m-am așezat pe canapea, așteptam o explicație, însă toți tăceau. Andrew s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de mine și mi-a întins mâna:

— Amice, scuză-mă pentru dată trecută, nu eram la curent cu multe detalii. Te-am învinuit pe nedrept.

— E în regulă, nu-ți fă griji.

— Mark, povestește-i totul, l-a rugat Andrew.

— Deci, Mir, cu toții am crezut că ești mort. La scurt timp după moartea ta, am început să primim scrisori în numele tău. Foarte bizare, în ele se zicea că nu ai decedat, eram anunțați când urmează să reapari, de asemenea am fost informați că ar fi bine să ascundem adevărul pentru început.

— Ce adevăr?

— Amelia a dispărut.

— Cum adică a dispărut? Pronunțând această întrebare, am întors capul spre Milena.

— Amelia trebuia să vină la mine în ziua în care a aflat de decesul tău, desigur că a amânat călătoria. După trei luni de la cele întâmplate, s-a decis să vină în Austria, dar nu a ajuns, s-a aflat că nu a urcat la bord. De atunci nu știm nimic despre ea.

— Dar de ce te-ai dat drept Amelia?

— Am primit o scrisoare, în care am fost

rugată să mă prefac pentru a te ajuta să-ţi recapeţi memoria. Țineam legătura cu Mark, am decis să te ajutăm, poate astfel o vom găsi pe Amelia.

— Mi-am amintit doar ultima zi, cea înainte de plecarea mea în Coreea de Sud. Amelia nu mi-a zis că are amintiri din viitor, de ce ai zis asta?

— Așa era scris în scrisori. Eu nu am observat la sora mea nimic anormal.

Domnul Frank tăcea, mi se părea bizar comportamentul lui. Pentru un om care mi-a fost în loc de tată atâția ani, era prea indiferent față de apariția mea.

Tăcerea tot e o minciună,
dar e un drept firesc.

MISTER

Am rămas doar eu și domnul Frank. Tăcut, acesta s-a ridicat și a urcat la etaj. L-am urmat. Sus se afla o bibliotecă prea mare pentru o asemenea casă. S-a apropiat de geam și a început să privească afară:

— Mir, oricât te-aș învăța, mereu pui întrebări incorecte.

Nu știam ce să zic, domnul Frank s-a întors spre mine și a continuat:

— Dacă ai nevoie de claritate, în primul rând fă ordine în interior, acolo e rădăcina. Încearcă să îți amintești trecutul tău, astfel

vei afla ce te frământă, cel mai probabil că o vei găsi și pe Amelia. De ce nu ai fost până acum la părinții tăi?

— Nu este ușor să învii din morți, să te întorci de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Mă îngrijorează cum va reacționa mama, dar de fapt am uitat totul, am uitat cum arată, cum vorbește, cum zâmbește. Doare această uitare. Și când mă gândesc că sunt oameni care vor să își șteargă trecutul din viață, mi se face și mai rău.

— Însuși faptul de a-ți aminti ceva e plăcut. Caută partea pozitivă în tot, o vei găsi, nu poți să nu găsești ceea ce cauți, e imposibil.

— Mai ții legătura cu ea?

— Da, ea știe că ești viu.

— Poftim? Cum e posibil?

— A primit și ea o scrisoare. Eu am încercat să îi explic ce se întâmplă, a înțeles, a zis că te așteaptă cu mare drag.

— Probabil va suna bizar, însă îmi este frică.

— E ceva normal, iar ție mereu ți-a plăcut normalul.

— Da, știu, am citit toate jurnalele mele, însă am sesizat că nu descriam detaliat, multe evenimente au fost scăpate, mai curând omise conștient.

— Anume din acest motiv te îndemn să te concentrezi pe trecutul tău, să ți-l amintești. De mic ţi-a plăcut misterul, nu e exclus faptul că voiai să ascunzi de tine unele momente.

— Dar cine ar mai ascunde de el propria viață? Sună alogic.

— Mir, niciodată nu ai avut încredere în oameni, nici măcar în tine. Uneori aveam senzația că te temi de tine.

— Uneori? Puteţi să-mi daţi un exemplu?

— Sunt doar niște presupuneri deduse din modul în care comunicai și te comportai.

— Da, din nou am formulat greșit întrebarea. Vă voi pune doar două întrebări. Prima: E posibil să fi avut încă un jurnal, unul secret? A doua: Unde se află mama mea la moment?

— La prima întrebare nu am răspuns, în schimb, la sigur, ai tu un răspuns. Cât privește a doua întrebare, uite adresa.

Domnul Frank mi-a întins o foiță cu adresa mamei, am observat că ascunde ceva, eram mai mult ca sigur că nu mi-a zis totul. La urma urmei, fiecare persoană în parte decide cât are să zică și ce are să zică, nu pot condamna pe cineva doar pentru faptul că a luat decizia de a tăcea. Tăcerea tot e o minciună, dar e un drept firesc.

Am ieșit din casă, m-am uitat la stânga și la dreapta, am luat-o spre o destinație necunoscută, am mers fără să mă opresc, habar nu aveam încotro, dar mergeam. Orice drum, la un moment dat, are să te aducă la o destinație. De regulă, drumurile alese spontan duc cel mai departe. Vedeam petalele de lumină ale felinarelor ce păzeau drumurile pustii. Interesant, cum să îți amintești ceea ce ai uitat? Îmi doream să-mi amintesc trecutul asemenea oricărui om normal. M-am oprit și mi-am pus mâinile

pe ochi, speram ca în acel negru să zăresc o urmă, un indiciu. Nu mi-am amintit nimic, în afară de faptul că vreau să plec în Coreea de Sud. Să fug.

Oamenii descriși în paginile unui jurnal sunt atât de promițători, însă când îi întâlnești în realitate au tendința să te dezamăgească.

ULTIMA VIZITĂ TRECUTULUI

Pe noptieră erau foița cu adresa mamei și biletul de avion spre Coreea de Sud. Deși mă aflam acasă, îmi era dor de o altă casă, de un alt colț al lumii. Când îți este rău în propria casă, e cazul să o schimbi. Domnul Frank m-a îndemnat să îmi amintesc trecutul, însă nu s-a interesat dacă eu chiar am nevoie de aceste amintiri. Probabil m-au dezamăgit, toți, domnul Frank, Andrew, Mark, chiar și Amelia. Oamenii descriși în paginile unui jurnal sunt atât de promițători, însă când îi întâlnești în realitate au tendința să te dezamăgească.

M-am ridicat din pat și m-am dus la baie, apa rece mi-a atins fața. Privindu-mă în oglindă, m-am întrebat dacă nu am dezamăgit pe nimeni, dacă nu m-am dezamăgit pe mine. Părul închis la culoare îmi acoperea ochii căprui-închis, l-am dat la o parte și îmi priveam imaginea în oglindă. Un om fără trecut și viitor, rătăcit în propriile întrebări și presupuneri, ce caută ieșire din bezna în care se află involuntar. Cel mai dificil drum e drumul spre sine.

Nu voiam să-mi vizitez părinții, îmi era frică să nu mă dezamăgesc din nou, să nu mă dezamăgesc de propriul trecut. Îmbrăcat într-o pereche de blugi și o cămașă, am pornit la drum. Locuiau la câțiva kilometri depărtare de Londra, am luat trenul, urmăream cum copacii rămân în urmă, iar drumul devine din ce în ce mai insuportabil. Am simțit un dor cumplit, de parcă eram așteptat. Intuiția nu a dat greș.

Coborând din tren, îndreptându-mă spre casă, în întâmpinare îmi alerga o copiliță de vreo paisprezece ani:

— Vai, Mir, ce dor mi-a fost de tine, te-am așteptat atât de mult!

Habar nu aveam cine e copila. Avea părul șaten-deschis, ochi de culoare căprui-închis, ca ai mei, buze în formă de fundiță. M-a îmbrățișat privindu-mă cu niște ochi ce aveau o sclipire deosebită, inima mea de piatră s-a topit.

— Mă bucur, însă îmi pare nespus de rău, mi-am pierdut memoria.

— Da, da, știu. Nu-ți face griji. Sunt Elia, sora ta mai mică.

Aveam o soră? Uimirea se citea pe chipul meu. În jurnal nu era nimic despre Elia, despre faptul că am o soră mai mică, atât de fermecătoare.

— Nu prea știu ce să răspund, „mă bucur de cunoștință" sau „mă bucur să te revăd". I-am zâmbit.

— Contează că te bucuri, dar motivul acestei bucurii nu are importanță.

M-a îmbrățișat din nou.

— Părinții sunt acasă?

— Mama da, te așteaptă, toți în casă se pregătesc de sosirea ta.

— Dar de unde au aflat?

— Eu le-am zis.

— Tu? Cum?

Eram puțin alarmat, îmi era frică să nu aud că are amintiri din viitor.

— Nu, nu, nu am amintiri din viitor. Știu din scrisorile tale, pe care mi le-ai trimis, de mult m-ai anunțat că azi urmează să vii la noi.

— Scrisori? Ai primit și tu scrisori? Straniu, nu țin minte să fi scris cuiva scrisori.

— Dar au ajuns, în ultimii patru ani am primit vreo cincizeci de scrisori de la tine.

— Mi le vei arăta?

— Da, sigur, le păstrez pe toate. Am una cu mine, dacă vrei.

— Chiar te rog.

Elia a scos din buzunarul de la rochie o foiță mică, împăturită în patru.

„Salut, scumpă surioară,

La noi înfloresc copacii. Ori de câte

ori privesc cum floarea se desface pe creanga pomului, îmi amintesc de tine, de primăvara sufletului meu.

Simt dorul viitorului ce urmează să îl trăiesc împreuna cu tine, cu Elia mea. Gelos pe oamenii care au prilejul să-ţi fie alături zi de zi. Gelos pe faptul că aceștia îți urmăresc gesturile, îți văd zâmbetul și îți simt îmbrățișările. Da, am mare nevoie de îmbrățișările tale.

Nu mai e mult și ne vom revedea. Promit că nu te voi mai abandona, nu vei mei trece prin acel infern care a fost înmormântarea mea.

Ai grijă de tine, primăvara mea!

Cu drag, M."

Simțeam un amestec de sentimente: fericire, ură, furie. Cum am putut să uit de ea? Să nu scriu nimic despre un om atât de scump. Mă uram și mă criticam dur pentru asta, atunci pentru prima dată am simțit cu adevărat dorința de a-mi aminti trecutul.

Aveam nevoie de trecut pentru că aveam nevoie de Elia în viața mea. I-am zâmbit, am sărutat-o pe frunte, i-am luat palma în a mea și am rugat-o să mă conducă acasă. Era atât de fericită. Da, în viață mulți oameni te dezamăgesc, dar merită să mergi mai departe pentru cei care au suflete frumoase.

O doamnă suplă, înaltă s-a apropiat de mine:

— Mir, fiul meu, ce dor mi-a fost. M-a îmbrățișat cald, după care m-a condus în camera de zi. Așezat alături de Elia, care încă nu îmi dăduse drumul la mână, o priveam pe mama. Nu i-am adresat niciun cuvânt.

— Așadar, ce faci? Cu ce te ocupi?

— Bine, ultimul timp am fost preocupat de trecutul meu, m-am văzut cu domnul Frank și cu prietenii mei. Mâine mă întorc în Coreea de Sud.

— Cum?! Mâine?! a exclamat Elia necăjită.

— Revin în câteva săptămâni, îți promit.

— Pot să merg cu tine? Te rog mult.

— Elia! a exclamat mama.

— Dar, mamă, prea mult timp nu ne-am văzut, permite-mi, te rog.

— Elia, îl vei deranja.

— Ba nu, deloc. Mi-ar face mare plăcere să meargă cu mine. Mă simt prost că nu vă recunosc, probabil dacă aș petrece mai mult timp alături de ea, mi-aș aminti câte ceva.

— Da! Da! a strigat bucuroasă Elia.

— Bine, m-ați convins.

Elia era nespus de fericită, probabil mai mult decât mine. Am petrecut toată ziua împreună cu mama și Elia, am înțeles că tata nu se afla în țară. În pofida la toate, m-am simțit extraordinar, aveam o familie, o familie care mă iubește, oare ce îi mai trebuie unui om pentru a se simți viu și împlinit?

Trecutul doare atâta timp
cât nu suntem mulțumiți de prezent.

SPECTACOL#6

Cine a apărut primul, oul sau găina? Se zice că bărbatul a fost creat primul, iar femeia a fost creată din carnea acestuia. La urma urmei, nu contează cine a apărut primul, cine e mai puternic sau cine e mai inteligent, în viață contează cine are mai mare curaj să-și recunoască greșeala și să o corecteze.

Ar fi oare căsătoria o greșeală? Probabil. Trecutul doare atâta timp cât nu suntem mulțumiți de prezent, căci odată ce ne place propriul prezent, ne îndrăgim automat și trecutul, oricât de dezastruos ar fi acesta,

deoarece fără acel trecut nu ar fi existat prezentul.

Bărbatul este din nou singur pe scenă. Atât de fericit că în sfârșit trăiește o viață la care înainte doar visa. Divorțat, fără serviciu, dar fericit. Mulți ar zice că e imposibil, însă e posibil, fiecare are fericirea sa, un copil poate să se bucure de o nouă jucărie, iar altul de mâncarea de pe masă. Doriți să cunoașteți un om? Întrebați-l ce îl face fericit.

Protagonistul ia un scaun, îl pune în mijloc de scenă, se așază și reia monologul:

„Așadar, ce am făcut eu acum? Bine, vă zic eu răspunsul, am creat o amintire. Cu toții suntem niște creatori, cea mai desăvârșită creație a omului este propria viață. Am decis să o cer în căsătorie, da, știu, m-am decis cam greu. Cum fac cu serviciul? Habar nu am, însă cu siguranță jurisprudența nu este pentru mine. Ah, da, uitasem să vi-l prezint pe fiul meu, acuș apare și el".

Într-adevăr, în scenă își face apariția un tânăr de optsprezece ani:

— Tată, am fost admis!

— Mă bucur mult! Eram sigur că vei reuși.

— Mulțumesc pentru susținere.

— Dar nu ai pentru ce să-mi mulțumești, e datoria mea să îmi susțin și încurajez copilul.

— Mama era împotrivă.

— Ei, nu pune și tu la inimă, îi va trece.

— Am auzit că te-ai concediat.

— Da, așa este.

— Ce urmează?

— Urmează viața.

Deodată, negrul invadează teatrul. Tăcere. O lumină îi bate în ochi, bărbatul își acoperă fața din instinct. Din nou, aceeași masă, din nou, aceeași voce:

— Stai jos. Avem de discutat.

Bărbatul se așază la masă.

— Sunt fericit, înțelegi, sunt fericit. M-am gândit și am găsit calea spre împlinirea sufletească.

— Știu. Am văzut.

— S-a întâmplat ceva? Vorbești altfel.

— S-a întâmplat, trebuie să mergi cu mine.

Scaunul cade pe podea, bărbatul se îndepărtează de masă țipând:

— Nu, nu merg nicăieri, abia am început să trăiesc.

Pentru prima oară, lumina bate spre cel care s-a aflat atâta timp în întuneric. Era îngerul morții.

— Eu nu vin când omul termină să-și trăiască viața, înțelegi? Sunt legi cărora mă supun.

— Nu e cinstit! Nu merg!

— Nu a fost cinstit când ai trăit ca un mort, ignorând timpul pentru fericire.

— De ce m-ai îndemnat să fac aceste schimbări? Avea să îmi fie mai ușor să fiu un mort care moare.

— Am vrut să cunoști viața, să o îndrăgești.

— Chiar nu înțelegi că ai făcut mai rău?

— Consideri că a îndruma pe cineva în direcția corectă e rău?

— La ce bun această direcție, dacă ajung în prăpastie?

— Prăpastia ți-ai construit-o singur încă de la bun început. Puteai să cazi în ea înainte de a cunoaște fericirea. Ți-am arătat un traseu puțin mai lung și mai fericit. E firesc să mori. Nu e firesc să mori înainte de a îndrăgi viața.

Să nu uităm că în întuneric nimeni nu te vede,
în schimb din întuneric îl poți vedea
pe cel care stă la lumină.

O DIMINEAȚĂ AȘTEPTATĂ

Am deschis ochii, primul meu gând a fost că am o familie. Cu zâmbetul pe față, m-am ridicat din pat și mi-am făcut bagajele. La ora 8 dimineață, mă aflam deja în camera de zi a familiei mele, așteptând-o pe Elia. Aceasta, vizibil emoționată de călătoria ce urma, nu înceta să se apropie la fiece cinci minute pentru a-mi zice: „Încă puțin și sunt gata".

Mama sorbea din cafea, zâmbea de modul în care se comportă Elia:

— E o tânără adorabilă, nu te vei plictisi cu ea.

— Da, într-adevăr.

— În Coreea ai pe cineva?

— Da, am prieteni, îmi place acolo, sper că și Eliei îi va plăcea.

— Ea e încântată doar de gândul că merge împreună cu tine, destinația nu o preocupă.

— Adevărat.

— Te-ai decis cu ce te vei ocupa când vei reveni la Londra?

— Sincer să fiu, nu.

— Ar fi cazul.

— Da, știu. Totuși e complicat să începi totul de la zero undeva unde deja ai făcut câte ceva.

— Trebuie să te vezi cu tatăl tău, cineva trebuie se preia afacerea.

— Nu cred că sunt persoana potrivită.

— Câți oameni cred că nu vor reuși, dar reușesc? Mereu există un risc, o barieră.

— Barierele sunt impuse de noi înșine.

— Corect.

— De ce nu întrebi dacă mai am amintiri din viitor?

— Pentru că e evident. Te comporți altfel, vorbești altfel.

— Nu știu dacă e adevărat, dar m-ați abandonat.

— Poftim? Mama s-a ridicat brusc în picioare. Cum îndrăznești să zici așa ceva? Nimeni nu te-a abandonat, ai luat de sine stătător decizia de a pleca împreună cu domnul Frank. Eu și tatăl tău ți-am respectat alegerea. Veneam des la tine, tu veneai la noi, te-am ajutat mereu. E nedrept să ne învinuiești.

— Scuze, nu vă învinuiesc, doar am întrebat, nu îmi amintesc nimic din trecut.

În acest timp, Elia a coborât, era gata de plecare.

— Hai, plecăm?

— Da, i-am răspuns eu.

Vedeam cum ochii mamei erau înlăcrimați, mă simțeam atât de vinovat, nu trebuia să fiu într-atât de direct. Am îmbrățișat-o și i-am șoptit la ureche să mă scuze.

Împreună cu Elia am urcat în automobil și

am pornit spre aeroport, nu eram atent la ce îmi povestește ea, mă gândeam la jurnalele mele, unde prea multe lucruri nu coincid cu realitatea. Mă gândeam la scrisorile trimise rudelor și prietenilor.

— Mir, tu mă auzi? a întrebat Elia.

— Da, îmi pare rău, mă gândeam la ale mele.

— Nicio problemă. Am luat cu mine toate scrisorile.

— Pot să le văd?

Într-adevăr, erau vreo cincizeci de scrisori, scrisul era diferit, nu era ca al meu, deși recunosc că asemănări vizibile puteau fi observate.

— Sunt aranjate în ordine cronologică?

— Da, la capăt sunt cele mai vechi.

Am extras ultima scrisoare și am desfăcut-o.

„Salut, scumpă surioară,

Te rog să nu plângi, nu am murit, nu am urcat în acel avion. Da, conștientizez că ai multe întrebări, că ți se pare totul

ireal, însă trebuie să citești foarte atent scrisorile pe care ți le voi trimite. Sunt cincizeci și una la număr.

Micuța mea Ely, eu nu te-am abandonat, sunt mereu alături de tine. Din nefericire, la moment nu îți pot explica prea multe, dar va veni timpul cuvenit.

Te iubesc,
al tău MirEl"

— Bizară semnătură.

— Ba nu, asta e semnătura noastră. Mir + El = MirEl. Astfel am realizat că într-adevăr tu îmi scrii, nimeni nu știa despre semnătura noastră.

Am sperat că aceste scrisori să reprezinte vreun indiciu pentru mine, dar a avut loc ceva contrar, m-am rătăcit mai mult în propriile presupuneri. Când te rătăcești, încotro să o iei? Spre lumină sau spre întuneric? Să nu uităm că în întuneric nimeni nu te vede, în schimb din întuneric îl poți vedea pe cel care stă la lumină.

Într-un final, obosești și de tine.

AMINTIRI DIN TRECUT

Am urcat în avion, i-am permis Eliei să se așeze la geam. Era destul de multă lume. În spatele nostru se aflau doi tineri coreeni. Din dialogul lor am putut deduce că se întorc dintr-o călătorie.

— Mir.

— Da, Elia?

— Povestește-mi ceva despre Coreea.

— Eu prefer să îți arăt, îți voi face cunoștință cu un băiat.

— E coreean?

— Da.

— Ai mulți prieteni acolo?

— Îl am pe cel mai bun prieten.

— Mm, sunt curioasă să îl cunosc.

— Ai puțină răbdare.

— Apropo, uite ce am eu.

Elia a scos din geantă un caiet A4.

— Ce a asta?

— O carte cu povești.

Am deschis caietul și am văzut într-adevăr ceva asemănător cu o carte cu povești. Erau ilustrații prin părți, iar în mijloc era scrisă povestea.

— Știu că nu îți amintești, dar tu ai fost cel care mi-a făcut această carte cadou.

— Foarte frumos, câte povești sunt aici?

— Șaptesprezece.

— Îmi permiți să le citesc?

— Sigur că da, iar eu voi asculta muzică.

Elia și-a scos iPod-ul, și-a pus căștile în urechi, iar eu am început să citesc. Scrisul îmi aparținea, povești despre flori, animale, cărți, umbrele cu găuri și altele. Ultima poveste era povestea mărului, acea poveste pe care mi-a relatat-o Kim Ko. Viața mea devenea din ce

în ce mai complicată, în pofida faptului că scopul meu era să o simplific.

Am privit în jur, toți pasagerii dormeau, Elia și-a lăsat capul pe umărul meu. Puteam să mă gândesc în liniște la tot ce se întâmplă, la jurnale, oameni și coincidențe, dar am refuzat. Obosești și de tine într-un final. Am închis ochii, îmi doream să uit de realitate.

Cu toții am fost treziți de o turbulență puternică, oamenii, înspăimântați, se rugau la Cel de Sus, Elia m-a luat de mână și a închis ochii de frică. Simțeam o frică neobișnuită pentru mine, frica de moarte. Mă temeam că voi muri acum, când abia am început să îndrăgesc viața, că voi pierde șansa de a deveni un om împlinit sufletește. Probabil din cauza fricii, mi-am pierdut conștiința pe loc.

Am deschis ochii, o vedeam neclar pe Elia privindu-mă de sus, alături era o stewardesă. Capul mă durea îngrozitor, abia puteam deslușI ce mă întreba Elia.

— Ely, sunt bine, nu-ți face griji!

— Doamne, m-ai speriat.

Țineam mâna la cap, iar după câteva clipe i-am șoptit Eliei:

— Mi-am amintit totul. Absolut.

AMINTIRI DIN VIITOR

Te invităm la un exercițiu:
scrie amintirile din viitor pe care ai vrea să le
ai în anii ce urmează! Ai grijă ce-ți dorești, ar
putea să se întâmple!

AMINTIRI DIN VIITOR
PÂNĂ ÎN ANUL ANUL 2020

- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

AMINTIRI DIN VIITOR
PÂNĂ ÎN ANUL ANUL 2035

- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

AMINTIRI DIN VIITOR
PÂNĂ ÎN ANUL ANUL 2047

- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

AMINTIRI DIN VIITOR
PÂNĂ ÎN ANUL ANUL 2059

- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

CUPRINS

SPECTACOL#1	7
Biblioteca de la margine	12
Caracter	15
X	19
Primul dialog	23
SPECTACOL#2	26
Jurnalul din viitor	29
Apărare de adevăr	32
După moarte e viață	35
Un tren și trei copaci	39
Steaua neagră	44
Al cincilea etaj	47
Din nou X	51
Gheața se topește	56
SPECTACOL#3	61
Detalii	65
O poveste	71
Detalii (continuare)	81

Revenire acasă 88
Protagonista 96
SPECTACOL#4 103
Scrisoare nesemnată 107
Tăcere 113
O casă pentru doi 120
Sub apă 126
SPECTACOL#5 131
Salut, trecutul meu 135
Mister 140
Ultima vizită trecutului 145
SPECTACOL#6 152
O dimineață așteptată 157
Amintiri din trecut 162

AMINTIRI DIN VIITOR 167

eBook

Scanează codul pentru a descărca volumul doi al cărții „Amintiri din viitor” în format eBook pe smarphone sau tabletă.

Audiobook

Scanează codul pentru a descărca volumul doi al cărții „Amintiri din viitor” în format Audiobook pe smarphone sau tabletă.

Pentru a scana un QR Code, este necesar să instalați o aplicație:

- iPhone sau iPad: Instalați aplicația *QR Code Reader by Scan*.
- Smartphone sau tabletă Android: Instalați aplicația *Google Googles*.
- Smartphone sau tabletă Windows: Instalați aplicația *QR Code Reader*.

Urmărește-ne pe Snapchat!
Scanează acest snapcode!